

မောင်တော်လေးလမ်း

အိပ်မက်မကြီး

BURMESE
CLASSIC
.COM

၃။ မောင်ထော်လေးလမ်း လူသတ်မှုကြီး

တနေ့သော ဆောင်းဥတုညဉ့်ဦးယံ၌ ကျွန်တော်နှင့် ဦးထင်ကျော်တို့သည် အလွန်ချမ်းအေးလှသည်နှင့် တိုက်ခန်း၏ အလယ်၌ ဦးထင်ကျော်ကိုယ်တိုင် လေမီးဖိုဖြင့် ပြုလုပ်စီမံထားသော မီးလင်းဖိုအနီးတွင် ရွက်ဖျင်ပက်လက်ကုလားထိုင် တချပ်စီနှင့်ထိုင်ကာ ဆေးတံကိုယ်စီခဲလျက် ရှိကြ၏။

အလွန်အေးချမ်းသည့်အထဲ၌ မိုးသက်လေကလေးက တိုက်ခတ်လာပြီးလျှင် မိုးဖွဲကလေးများ ပင်တဖျောက်ဖျောက် ကျလာပြန်ရာ အခန်း၏ မှန်ပြုတ်တင်းများပေါ်သို့ အပြင်မှ မိုးပေါက်များ ထိခိုက်သံကိုပင် ကြားရ၏။ ဦးထင်ကျော်သည် သက္ကလပ်လောင်းကွတ်ကြီးကိုဝတ်ကာ ဆေးတံကို ‘ဇိမ်’ဖြင့် ဖွာလျက်ရှိ၏။

မီးလင်းဖိုမှ မီးရောင်သည် ဦးထင်ကျော်၏ မျက်နှာပေါ်သို့ တည့်တည့်ကြီး ကျရောက်လျက် ရှိလေရာ ၎င်း၏ ကျယ်ဝန်းသောနဖူးနှင့် ကြုံခိုင်သော မေးရိုးများသည်၎င်း၊ မီးရောင်တွင် တဖြတ်ဖြတ်တောက်၍နေသော မျက်လုံးများသည်၎င်း၊ ကျယ်ဝန်း၍ ဉာဏ်အမြော်အမြင်ရှိသော ဥပတိရုပ်ကိုဆောင်လျက်ရှိလေသည်။

ဦးထင်ကျော်သည် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှ စားပွဲရှိရာသို့ တစုံတခုကို သတိရဟန်ဖြင့် ရုတ်တရက် ထသွားပြီးနောက် ကျွန်တော် အား....

“ဘယ်နှယ်လဲ ကိုတင်မောင် လက်ရေးကိုမြင်ရုံနဲ့ ရေးတဲ့လူရဲ့စိတ်ဟာ စာရေးစဉ်အခါ ဘယ်လိုနေသလဲဆိုတာ ပြောနိုင်ပါ့မလား။”

“လက်ရေးမြင်ရုံနဲ့တော့ ပြောနိုင်မယ် မထင်ပါဘူးဗျာ၊ သို့သော် စမ်းကြည့်သေးတာပေါ့”

ဦးထင်ကျော်သည် စာအိတ်တလုံးထဲမှ စာရွက်တခုကို ဆွဲထုတ်လေ၏။ ထို့နောက် စာရွက်ကို စားပွဲပေါ် ဖြန့်ပြီးလျှင် အပေါ်မှ စာကြောင်းများကို စာအုပ်တအုပ်နှင့်ဖိ၍ ပိတ်ထားပြီးနောက်

“ဟောဒီစာကြောင်းပါဘဲဗျာ ကြည့်ပါတော့”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်သည် စာကြောင်းကိုဖတ်ရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရှိရလေသည်။

အကြောင်းပြန်လျှင် ယခုစာယူလာသူက စောင့်ပြီးယူလာပါလိမ့်မည်။

လက်ရေးမှာ မိန်းမလက်ရေးနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူ၍ အတော်ပင်ညံ့ဖျင်းပြီးလျှင် ရရစ်ပုံ တချောင်းငင်ဆွဲပုံ အသတ်သတ်ပုံတို့မှာ အခြားလက်ရေးများနှင့်မတူ ခပ်ဆန်းဆန်းရှိသည်ကိုတွေ့ရ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်က....

“ရရစ်ဆွဲပုံ အသတ်သတ်ပုံ ရေးချပုံတွေကတော့ ခပ်ဆန်းဆန်းဘဲဗျ”

“ဒါဘဲလားဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်တော့ ဒါဘဲမြင်တာဘဲဗျာ”

“ယောက်ျားလား မိန်းမလား”

“မိန်းမလက်ရေးနဲ့လော့ ခပ်ဆင်ဆင်ဘဲ”

“သေသေချာချာ ကြည့်စမ်းပါအုံး သည့်ပြင် ထူးခြားချက်များ ဘာတွေ့သေးသလဲ”

“ကျွန်တော်ဖြင့် ဘာမှမတွေ့ပါဘူးဗျာ”

“မိန်းမလက်ရေးတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး၊ ယောက်ျားလက်ရေးနဲ့တူပါတယ်၊ သို့သော် မူလလက်ရေးကို ဖျက်ရေးထားတာထော့ ထင်ရှားတယ်၊ သည်ဟုတွေ့ထားပါအုံးလေ၊ ခင်ဗျား မြင်ရတဲ့ ရရစ်ပုံ အသတ်သတ်ပုံ ရေးချပုံတွေဟာ ဘယ်လိုပုံသဏ္ဌာန် နေသလဲဆိုတာ စဉ်းစား ပါအုံး”

“လေးထောင့်ပုံလိုလိုဘဲ”

“လိုလိုမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ လေးထောင့်ရေးထားပါတယ်၊ သို့သော် ညီညီညာညာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ဒီဟာမြင်ကထဲက ဖျက်ရေးတဲ့လက်ရေးဆိုတာ သိနိုင်တာပေါ့”

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ စိတ်သဘောဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာကကော”

“ဒီလို ကိုတင်မောင်ရဲ့ လူများဟာ ဘယ်လိုဘဲ မကြောက်ဘူးပြောပြော ကိုယ်မှာ ဘေးအန္တရာယ်ကြီး ရွှေ့ကမြင်ရတဲ့ အခါမျိုးမှာဖြစ်စေ၊ လက်မှတ်ကို အတုခိုးပြီး ထိုးတဲ့အခါမျိုးမှာ ဖြစ်စေ၊ လက်တုန်ပြီးနေတတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားဖတ်တဲ့ စာကြောင်းက (ကြောင်း) ဆိုတဲ့စာလုံးရယ် (ပြန်) ဆိုတဲ့စာလုံးရယ် ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးတဲ့နောက် (၁၆) ဆကြီးအောင် ပုံကြီးချဲ့ပြီး ကျယ်ကြည့် ပြီးပြီ။ (ကြောင်း) ဆိုတဲ့ စာလုံးက ရရစ်မှာ အတွန့် (၉) ခု တွေ့ရတယ်”

“ခင်ဗျားလဲ အလကားနေရင်း တယ်ပြီး ဒုက္ခခံတာကိုးဗျ”

“အလကား မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒီဟာက ကျုပ်အလုပ်ဘဲ ပညာဆိုတာ အလကားနေလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒုက္ခခံပေးမှရတော့မပေါ့ ကိုတင်မောင်၊ ပြီးတော့ လူမျှားဟာ စိတ်နှလုံး ရှင်နေတဲ့ အခါမှာ ရေးချလိုက်တဲ့လက်ရေးနဲ့ စိတ်ညစ်ညူးပြီး ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေတဲ့ လက်ရေးဟာ အတုနဲ့ အကောက်မျှားတာချင်း မတူဘူး၊ စိတ်ညစ်တုန်းရေးတာက အတုနဲ့အကောက် ပိုမျှားတယ်ဗျ၊ ဥပမာ ခင်ဗျားဘာမှမဖြစ်တုန်း ရေးလိုက်တဲ့ရရစ်မှာ အတုနဲ့ ဥတုနဲ့ ငှတုန့်ထက် ပိုမမျှားနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီစာကိုရေးတဲ့လူဟာ အတော်လက်တုန်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိရတယ်”

“တယ်လဲ သေချာတာဘဲဗျာ”

“ပြီးတော့ ရရစ်တွေကို လေးထောင့်ရေးတဲ့လူမျှား ခင်ဗျားတွေဘူးသလား ကိုတင်မောင်”

“မတွေ့ဘူးပါဘူး”

“လူ ၁၀၀ မှာ တယောက် မရှိလောက်ပါဘူးဗျာ၊ ဒါကြောင့် ဒီလူဟာ လက်ရေးကိုလဲ ဖျက်ရေးတယ်၊ ကြောက်ပြီးလက်တုန်နေတယ်လို့လဲ ကျုပ်ဆိုချင်တယ်”

၎င်းနောက် ဦးထင်ကျော်လည်း စာအုပ်ဖြင့်ဖုံး၍ထားသော စာရွက်အပေါ်ပိုင်းကို ဖွင့်လိုက်ရာ ကျွန်တော်လည်း အောက်ပါအတိုင်းဘတ်ရလေသည်။

ဆရာခင်ဗျား....

“ကျွန်တော် မှာ ဘေးအန္တရာယ် ပတ်လည်ဝိုင်း၍ အင်မတန် ဒုက္ခရောက်နေပါသည်။ ကျွန်တော် မကျူးလွန်ရသော ပြစ်မှုတခု အတွက် ပုလိပ်က ကျွန်တော် ကို ၃ ရမ်း ထုတ်ထားသဖြင့် စုံထောက်ကြီးအား တိုင်ပင်နိုင်ခွင့် ရှိ-မရှိ၊ ကျွန်တော်လာလျှင် ကျွန်တော် ကို အသာတကြည် ပြန်လွှတ်မလွှတ် သိလိုပါသည်။ အကြောင်းပြန်လျှင်ယခုစာယူလာသူကစာကိုစောင့်ယူပါလိမ့်မည်။”

“အစထဲက အပေါ်ပိုင်းပြရင် ပြောနိုင်တာပေါ့ဗျာ”

ခင်ဗျားပြောတာလဲ ဟုတ်ပါတယ်၊ နို့ပေမယ် နောက်ဆုံးအကြောင်းရေးတဲ့အခါ ဒီလူ ဘယ်လောက်လက်တုန်နေတဲ့အကြောင်း သိရအောင် ကျုပ်က ပြောတာပါ”

“အယ်သူ့ ဆီက ရေးလိုက်တာလဲဗျ လက်မှတ်လဲမပါ လိပ်စာလဲမပါနဲ့”

“ကျုပ်လဲမသိသေးဘူး”

“အင်း ဒါဖြင့် ခင်ဗျားဘယ်လိုအကြောင်းပြန်လိုက် သလဲ”

“ဥ ဂနာရီအရောက်လာဘို့ ချိန်းဆိုက်တယ်၊ ဒါနဲ့ အခုဘယ်နှစ်နာရီထိုးပြီလဲ ကိုတင်မောင်”

“ဂ နာရီ မိနစ်လေးဆယ်ရှိပြီ”

* * *

ထိုခဏ၌ အပြင်မှ တံခါးခေါက်သံကြားရသဖြင့် ဦးထင်ကျော်လည် အစေခံအား တံခါးဖွင့်ပေးရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။ တံခါးဖွင့်သည့်နှင့်တပြိုင်နက် မိုးကာအင်္ကျီကို ဝတ်၍ထားသော မျက်မှန်တပ်ထားသည့် အဘိုးကြီးတယောက်သည် အခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာပြီးလျှင် ဦးထင်ကျော်အား “အော်.....ဆရာ” ဟု နှုတ်ဆက်ရာမှ ကျွန်တော်ကို မြင်သည်နှင့် ခပ်တုန့်တုန့် ဖြစ်၍သွားလေ၏။

ထိုအခါ ဦးထင်ကျော်သည် ထိုသူ၏ အမူအရာကို ရိပ်မိဟန်ဖြင့်....

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ လာသာလာပါ။ ဒီက ကျုပ်နဲ့အဘူတူနေတဲ့ ကျုပ်မိတ်ဆွေ ကိုတင်မောင်ပါ”

ထိုသူသည် မိုးစို၍နေသော မိုးကာအင်္ကျီကို တံခါးပေါက်အနီးရှိ ချိတ်တွင် ချိတ်ထားပြီးနောက် မီးလင်းဖိုအနီးသို့ လာရောက်လေရာ ၎င်း၏ ခပ်ကိုင်းကိုင်း ရှိနေသောခါး၊ အဖြူနှင့်အနက် ကွက်ကြားရှိနေသော ဆံပင်နှင့် မုတ်ဆိတ်များက မြင်ရုံနှင့်ပင် အသက်ကြီးရင့်သူ တယောက် ဖြစ်ကြောင်းခန့်မှန်းနိုင်လေသည်။ ဦးထင်ကျော်ညွှန်ပြသော ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ပြီးနောက်....

“ဆရာ ကျွန်တော်ချေးလိုက်တဲ့”

ဟု စကားမဆုံးမီ ဦးထင်ကျော်က....

“ခါးများစန့်စန့်ထားပါအုံးကွဲ့၊ မောင့်ဘုကြိုင် ပြီးတော့ မင်းခေါင်းက ဆံပင်ပုံတွေများလဲ ပြင်စမ်းပါဦးကွဲ့၊ ငါ့အိမ်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေနိုင်ပါတယ်”

ထိုသူသည် ဖြတ်ခနဲလန့်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပြီးလျှင် ပထမ မျက်မှန်ကို ဖြုတ်လိုက်ပြီးနောက် ဦးခေါင်းမှသိုင်း၍ စွပ်ထားသော ဆံပင်ပုံနှင့် မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ ပါးသိုင်းမွေးများကို ဖြုတ်ချလိုက်ရာ ဆံပင်တိုတိုညှပ်ထားသော ကတုံး ဆံတောက်နှင့် အသက် ၃၀ ရွယ်ခန့် ရှိသော လူတယောက်၏ပုံ ပေါ်လာလေသည်။

“ဆရာက သိပ်မျက်စေ့ စူးတာဘဲဆရာ”

“မင်း တခွန်းခေါ်လိုက်ကတည်းက မင်းအသံကို ငါကျက်မိတယ်၊ ရုပ်ဖျောက်တယ်ဆိုတာ အသံပါ ဖျောက်နိုင်ရတယ်ကွဲ့၊ မောင်ဘကြိုင်”

“ပုလိပ်တွေလောက်တော့ လှည့်နိုင်တာပေါ့ဆရာ၊ ဆရာမို့သာ ကျွန်တော်ကိုသိတာပါ”

“နေအုံး.....မင်းဘာဖြစ်လာပြန်သလဲ မောင်ဘကြိုင်၊ ဘယ်အမူ အတွက် မင်းကို ဝရမ်း ထုတ်ထားပြန်သလဲ”

“စစ်ကဲမောင်ထောင်လေးလမ်းက ဦးဘိုးခို ဘတ်မှုတဲ့ ဆရာ”

“ဪ.....ဒီအမူလား၊ ဒီလူကြီးက အရပ်ထဲသူတော်ကောင်းယောင်ဆောင်ပြီး ဓူခိုးလက်ခံ လုပ်နေတဲ့ လူတယောက်ဆိုပါလားကွဲ့၊ ငါသတင်းသန့်သန့် ကြားဘူးပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ.....ဆရာပြောတဲ့အတိုင်းပါဘဲ၊ ဒီလူကြီးဟာ ဒီအလုပ်နဲ့ အတော်စီးပွား ဖြစ်နေသတဲ့ ဆရာရဲ့”

“အင်း.....ပြောပါအုံး”

“ကျွန်တော်လဲ ဘာမှ မသိရပါဘူးဆရာ၊ ကျွန်တော် မိန်းမက ဒီကနေ့မနက် ၃၂ လမ်းကို ကိစ္စတခုရှိလို့ အသွားမှာ မောင်တော်လေးလမ်းမှာ ပိုစတာတခုကို လူတွေဝိုင်းပြီး ကြည့်နေတာ တွေ့ရသတဲ့ဆရာရဲ့၊ ဒါနဲ့ သူလဲ သိချင်တာနဲ့ အနားသွားပြီး ကြည့်တော့ လားလား၊ ကျွန်တော် ဓာတ်ပုံကို အောက်က ဆွဲငွေတွေဘာတွေ ထုတ်ပြီး ကြော်ငြာထားတာ တွေ့ရတာကို ဆရာရဲ့၊ ကြော်ငြာရဲ့ အဆိုက ဦးဘိုးခိုင်ကို သတ်သွားတာ ထောင်ထွက်ဘကြိုင် ဖြစ်တဲ့အတွက် ဘကြိုင်ကို ဖမ်းမိအောင် သတင်းပေးနိုင်တဲ့လူကို ဆွဲငွေ ၃၀၀ကျပ် ပုလိပ်မင်းကြီးက ပေးမဲ့အကြောင်း ကြော်ငြာကို ဖတ်ရတော့ သူလဲ ကိစ္စရှိတဲ့နေရာကိုတောင်မှ ဆက်မသွားတော့ဘူး၊ တခါထဲ အိမ်ကို ပြန်ပြေးလာတာ ပါဘဲ ဆရာ”

“အင်း....ငါဒီနေ့မနက် သတင်းစာထဲမှာတောင် တွေ့လိုက်မိသလိုဘဲ၊ နေပါအုံး ဒီသေတဲ့ ဦးဘိုးခိုင်နဲ့ မင်းနဲ့ ဘယ်လိုအဆက်အသွယ် ရှိလို့ဘဲ”

“ဘယ်လို အဆက်မှ မရှိပါဘူးဆရာ၊ ကျွန်တော်ပြောယင် ယုံပါတော့”

“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် မင်းကိုစွပ်စွဲရတာလဲကွယ်”

“ဦးဘိုးခိုင် အခန်းက မှန်ပြုတင်းမှာ ကျွန်တော် လက်ငါးချောင်းရာ အထင်အရှား တွေ့ရ သတဲ့ ဆရာရဲ့၊ ကျွန်တော်ကလဲ လူဆိုးတယောက်ဆိုတော့ ဆရာသိတဲ့အတိုင်း အစိုးရဆီမှာ ကျွန်တော် လက်ပုံစံတွေရှိမှာပေါ့ ခင်ဗျာ၊ သည်ဟာနဲ့ သူတို့ ကြည့်မှာပေါ့ဆရာ”

“ဒီအကြောင်း မင်းဘယ်နှယ်သိသလဲ မောင်ဘကြိုင်”

“ကျောက်တံတား ဌာနမှာ ကျွန်တော် အသိ ပုလိပ်ကလေးတယောက် ရှိတယ်ဆရာရဲ့၊ သူ့ဆီကတဆင့် ကျွန်တော်ကြားရတယ်၊ သည်တော့ မဟုတ်ဘဲနဲ့ လက်ငင်းတော့ ငါအဖမ်း မခံနိုင် သေးဘူးဆိုပြီး ကျွန်တော်လဲ ရှောင်နေလိုက်တာဘဲ”

“အင်း....မင်းပြောတဲ့အတိုင်း မှန်ရင်တော့ အတော်ဆန်းတာဘဲဟေ့”

“ဆန်းဆို ကျွန်တော်ဖြင့် ဘိပ်အုံ့သြ တာဘဲဆရာ”

“မင်းက မဟုတ်ဘူး ငြင်းတယ် ဆိုပါတော့”

“ဒီလူကြီးလဲ ကျွန်တော်မသိ၊ သူ့အိမ်ကိုလဲ ကျွန်တော်မရောက်၊ ကျွန်တော်နဲ့လဲ အဆက် အသွယ် မရှိပါဘူးဆရာ၊ ကျွန်တော်ဟာ လူမိုက်တယောက် ဖြစ်ပေမယ့် မဟုတ်တာကို မပြောတတ် ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ဆရာ့ကို ကျွန်တော် ရှိသေလဲရှိသေပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကြောက်လဲ ကြောက်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဆရာ့အိမ်ကို ကျွန်တော်လာဘို့ အခွင့်တောင်းတဲ့အနေနဲ့ တင်ကြိုပြီး စာရေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“အေးလေ၊ မင်းပြောတာ ငါနားလည်ပါပြီ၊ ဦးဘိုးခိုင်ကို မင်းမသတ်ဘူး၊ မှန်ပြုတင်း ပေါက်မှာ တွေ့တဲ့လက်ရာဟာလဲ မင့်လက်ရာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါ ပြောလိုတာဘဲ မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဒီလိုနဲ့၊ မင်းကို ငါက ဖမ်းထားဘို့ ဆိုတာက ငါက အစိုးရ လခစားမှမဟုတ်ဘဲ ဒီအတွက်တော့ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဆရာ၊ ပြီးတော့လဲ ဒီအမှုမှာ ကျွန်တော် ဦးဘိုးခိုင်အိမ်မရောက်ဘဲနဲ့ ကျွန်တော် လက်ရာတွေ ဘာပြုလို့ မှန်ပြုတင်းပေါက်က မှန်ပေါ်မှာ သွားထင်ပြီးနေရတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ဖြင့် အံ့သြလို့မဆုံးနိုင်ဘူး ဆရာ”

“မင်းပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် အဲဒါကို ရှင်းဘို့ လိုလာတာပေါ့၊ ခြေ...ဒါထက် မင်းက မိန်းမတွေဘာတွေ ရဲနေပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ နောက်ဆုံး အင်းစိန်ထောင်ကို မကျခင်ထဲက တယောက်နဲ့ တယောက် မေတ္တာရှိနေခဲ့ကြတာ ဆရာရဲ့၊ ထောင်က လွတ်လာပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော် အရင်တုန်းကလို ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း မနေတော့ပါဘူးဆိုတဲ့ဂတိနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ကြတယ်၊ ကုလားနဲ့ လက်ထပ်ဘို့ စေ့စပ်ပြီး မိန်းမတယောက်ကို ကျွန်တော်ကယ်လိုက်တာပါဘဲ ဆရာ”

“ကတိအတိုင်းတော့ တည်ရဲ့လား”

“တည်ခဲ့ပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော် လွတ်လာကုထဲက အသောက်အစား မရှိ၊ ဟော့ဟော့ ရမ်းရမ်း မရှိတော့ပါဘူး၊ပြီးတော့....”

မောင်ဘကြိုင်သည် ရှေ့သို့ စကားမဆက်မီ အပြင်မှ တံခါးခေါက်သံကို ကြားရသည်နှင့် “ကျီးကန်း တောင်းမှောက်” ဖြစ်ခါ ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ခုန်၍ထလိုက်လေ၏။

၎င်း၏ ကိုယ်မှာ တခုတ်ဆတ်တုန်လျက် ရှိလေရာ နဖူးမှာ ချွေးများ ပြန်လာသည်ကိုပင် ကျွန်တော် သတိပြုမိလိုက်၏။

“ဘယ်နဲ့လဲဆရာ ကျွန်တော် ဘယ်မှာပုန်းရမလဲ ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော် ဘယ် ပြေး ရမလဲ၊ ကျွန်တော်--”

“ဟေ့ မောင်ဘကြိုင်ဣန္ဒြေရနေစမ်းပါကွယ်၊ ငါ ကြည့်ပြီးစိမ့်ပါမယ်၊ ဟိုငါစာကြည့်ခန်းထဲ ခဏ ဝင်နေလိုက်၊ ငါခေါ်မှ ထွက်ခဲ့၊ တံခါးကို အတွင်းက သော့ခတ်ထား၊ သော့တန်းလန်း ရှိတယ် ကြားလား”

မောင်ဘကြိုင်သည် ဦးထင်ကျော်၏ စာကြည့်ခန်းထဲသို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးဝင်သွားပြီးနောက် အခန်းတွင်းမှနေ၍ သော့ခတ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

ဦးထင်ကျော်လည်း အပြင်မှ ခေါက်နေသော တံခါးကို အစေခံ အား ဖွင့်ပေးစေရာ စုံထောက် အင်စပိတ်တော် ဦးအုန်းဘူးသည် ချိုင်းကြားတွင် အထုပ်တထုပ်ကို ပိုက်၍ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေသည်။

ဦးအုန်းဘူးသည် စက္ကူထုပ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်ထား လိုက်ပြီးနောက် မီးဖိုအနီးရှိ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ လက်များကို မီးလင်းဖိုတွင်တင်လျက်ရှိလေ၏။

ထို့နောက် ဦးထင်ကျော်အား....

“ဆရာတို့တော့ သိပ်ဇိမ်ရှိတာဘဲဆရာ”

“ဘာပြုလို့လဲ ဗျ”

“ဒီလိုအချိန်မျိုး ခြမ်းခြမ်း တီးတီးနဲ့ ဘယ်သူ အိမ်ပြင် ထွက် ချင်မှာလဲ ဆရာ၊ နို့ပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့တော့ မနေသာဘူး ဆရာရေ...မိုးထဲ လေထဲ မရွှောင် အခုရောက်လာ ပြန်ပြီ”

“အင်း....နောက်ဖေး နောက်ဖိ သွားချင်တဲ့အခါ အိမ်သစ် ကိစ္စကို အမှတ်ရစမြဲပေါ့လေ၊
ကိုင်း....ကိုအုန်းဘူး၊ ခင်ဗျားလာတဲ့ ကိစ္စကို ဆိုစမ်း”

(မျက်နှာအောက်ချလျက်)။ “ပြောရင်လဲ ခံရမှာပေါ့ဆရာ၊ ကိစ္စတခုအတွက် အရေး
တကြီး သိချင်တာနဲ့ ဆရာ့ဆီကို ပြေးလာခဲ့ရတာဘဲ”

အင်စပက်တော် ဦးအုန်းဘူးသည် စားပွဲသို့ ထလာပြီး နောက်၊ ဖယောင်းစက္ကူဖြင့်
ပတ်ထားသော အထုပ်ကို ဖြည့်ပြီးလျှင် အတွင်းမှ ရုပ်အင်္ကျီတထည်ကိုထုတ်လိုက်လေ၏။ ရုပ်အင်္ကျီမှာ
နဂိုက အဖြူရောင်ဖြစ်သော်လည်း လွန်စွာဟောင်းလျက်ရှိသည့်ပြင် နေရာတိုင်း လိုလိုပင် အစွန်း
အထင်းများရှိနေသဖြင့် ကာကီရောင်ကဲ့သို့ပင် ညိုမှိုင်းမှိုင်းရှိနေလေသည်။

ဦးအုန်းဘူးသည် ရုပ်အင်္ကျီ လက်ဝဲဘက် လက်အတွင်းတွင်ရှိနေသော ကွမ်းသီး လုံး ခန့်
အကွက်တကွက်ကို လက်ဖြင့်ထောက်ပြီး နောက်....

“ဒီဟာ သွေးကွက်ဟုတ်သလားဆိုတာ တဆိတ် ကျွန်တော်ကို ဓာတ်ခွဲပေးစမ်းပါအုံးဆရာ”

“ခင်ဗျားတို့ အစိုးရကိစ္စဘဲ၊ အင်းစိန်ရုံး သွားပေါ့ဗျ”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ အင်္ကျီက ညနေ ၅နာရီလောက်မှ ရတယ်ဆရာရဲ့၊ သည်တော့
ရုံးချိန်လဲ မမှီတော့ဘူး၊ နက်ဖြန်လဲ ၁၀ နာရီမှ ရုံးဖွင့်မယ်၊ ဒီအတွင်းမှာ သိချင်တာနဲ့ ဆရာ့ဆီကို
ပြေးလာရတာဘဲ”

“ဒီလူတွေ သိပ်ရှုပ်တဲ့ လူတွေဘဲ၊ ကျုပ်အိမ်များ အစိုးရဓာတ်ခွဲခန်းအောက်မေ့နေသလား
မပြောတတ်ဘူး”

“ဆရာ့ကို ဒီအချိန်ကြီးလာပြီး နှောင့်ရှက်ရတာ အားနာပါတယ် ဆရာ”

“ခင်ဗျား ဘယ်အချိန်လောက် လိုချင်သလဲ”

“နောက်တနာရီလောက်အတွင်း ရနိုင်ရင်တော့ ကျေးဇူးပါဘဲဆရာ၊ အခု ဂတ် တဲ ခ ဏ
ပြေးရအုံးမယ် ဆရာရဲ့”

ဦးအုန်းဘူးသည် နေရာမှ ထလေရာ ဦးထင်ကျော်လည်း မတ်တတ်ရပ်လျက်....

“ဪ...ဒါထက် စကားမစပ်ဗျာ၊ စစ်ကဲ မောင်ထော်လေးလမ်းက လူသတ်မှုအကြောင်း
နဲ့နဲ့ ပါးပါး မသိရဘူးလား”

“သိရပါတယ်ဆရာ၊ အမှုကအရှင်းသားဘဲဆရာရဲ့၊ တရားခံဖမ်းဖို့တောင် ဝရမ်းထုတ်လိုက်ပြီ”

“ဘယ်လို ရှင်းပုံလဲဗျ၊ ပြောစမ်းပါအုံး”

“အနောက်ပိုင်းက လူမိုက် ဘကြိုင် ဆိုတာ ဆရာ ကြားဘူးသလား မ ပြော တတ် ဘူး၊
ဒီအကောင် အင်းစိန်ထောင်က လွတ်လာတာ မကြာသေးဘူး၊ အခုသေတဲ့ မောင်ထော်လေးလမ်းက
ဦးဘိုးခိုင်တိုက်ခန်းက အောက်ဆုံးထပ် ဆရာရဲ့၊ တိုက်ဘေးရဲ့ တဖက် မြေလွတ်က လေး မှာ
ပန်းခြံကလေးလုပ်ထားတယ်၊ အဲဒီဘက် မှန်ပြုတင်းပေါက်ကမှန်ပေါ်မှာသတ်တဲ့လူရဲ့ လက် ၅ချောင်း
ရာတွေရတာပါဘဲ ဆရာရယ်၊ လက်ရာက သိပ်ပြီးထင်ရှားလေတော့ လူဆိုးစာရင်းက လက်ပုံစံတွေနဲ့လဲ
ကိုက်ကြည့်လိုက်တော့ ဘကြိုင်လက်ရာ တခါထဲသွားတွေတာပါဘဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် သိပ်ထင်ရှားတာပေါ့”

“နောက်ဆုံး အင်းစိန်ထောင်ကို သူကျတုန်းယူလိုက်တဲ့ လက်ရာနဲ့ တထေရာထဲပါဘဲဆရာ”

“ကိုင်း.....ဒါဖြင့် ဒီလက်ရာတွေတဲ့ မှန်ချပ်ရယ်၊ အင်းစိန်ထောင်က ယူလိုက်တဲ့ မူလအစိုးရ ထောင်ပုံစံရယ် ကျုပ်ကြည့်ချင်တယ်ဗျာ၊ ဒီဟာတွေ တခုစီ ကျုပ်ခံတ်ပုံရိုက်ယူချင်တယ်၊ ပြီးတော့ နက်ဖြန် လူသတ်မှုဖြစ်တဲ့အခန်းကို ကျုပ်လိုက်ကြည့်ချင်တယ်”

“ကြည့်ရပါတယ် ဆရာ”

“မှန်နဲ့ လက်ပုံစံကော ဌာနာမှာရှိတယ် မဟုတ်လားဗျ၊ အ ခု တခါထဲ ဆွဲခဲ့ပါလားဗျာ ကိုအုန်းဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ဆရာအရင်လိုရင်လဲ တခါထဲ ယူခဲ့ပါမယ်”

အင်စပိတ်တော် ဦးအုန်းဘူးသည် ထွက်သွားပြီးနောက် ဦးထင်ကျော်လည်း စာကြည်ခန်း တံခါးကို ခေါက်ပြီးနောက်....

“ဟေ့ ....မောင်ဘကြိုင် ထွက်ခဲ့တော့ဟေ့၊ လူရှင်းပါပြီ”

....ဟု ပြောလိုက်ရာ အခန်းတံခါးပွင့်လာပြီးလျှင် ခါးကုန်းသော အ ဘိုး ကြီးတ ယောက် ထွက်လာလေသည်။

“မင်းက သိပ်ကြောက်တာကိုကွဲ့၊ မင်းပစ္စည်းတွေ ချွတ်ထားစမ်းပါအုံး”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ”

“မင်းလက်ရာတွေ မှန်ပြုတင်းက မှန်ချပ်ပေါ်မှာ တွေ့တယ်ဆိုတာ အမှန်ဘဲကွဲ့၊ အခုဘဲ အင်စပိတ်တော် ဦးအုန်းဘူး ပြောသွားတယ်”

“ကျွန်တော် သတင်းကြားတဲ့အတိုင်း မှန်နေတာပေါ့ဆရာ”

“မင်း အဲဒီက သူ့အိမ်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မရောက်ဘူးနော်”

“ဘုရားစူးရ ပါစေရဲ့ ဆရာ၊ သူ့အိမ်ကို ကျွန်တော် မရောက်ဖူးပါဘူး၊ သေတဲ့ ဦးဘိုးခိုင်နဲ့ လဲ အဆက်အသွယ် မရှိပါဘူးဆရာ၊ ကျွန်တော်လူမိုက်တယောက် ဖြစ်ပေမဲ့ လိမ်မပြော”

“ကိစ္စက ငါယုံကြည် ရုံနဲ့ လဲ မပြီးသေးဘူးကွဲ့၊ ထင်ရှားအောင် သက်သေ ပြ ဘို့ က လိုသေးတာကိုး”

“ဟိုနေ့ညက ကျွန်တော်ဘယ်မှ မသွားပါဘူး ဆရာရယ်၊ အိမ်မှာ ကျွန်တော် မိန်းမနဲ့အတူ ရှိနေပါတယ်”

“အင်း.....သည်လောက်နဲ့ တော့ မပြီးသေးဘူးပေါ့ကွယ်၊ လာစမ်း မောင်ဘကြိုင် ဒီအနားကို မင်းလက်ရာတွေပါ ယူထားအုံးမုဘဲ”

ဦးထင်ကျော်သည် စားပွဲတခုအတွင်းမှ လက်ပုံစံယူသော ကြိယာများကို ထုတ်ယူလေ၏။ ထို့နောက် မှန် ချပ် ပေါ် တွင် မှင်ရေကိုသွန်းလောင်းပြီးလျှင် ဒီ လိမ့်တုံးငယ် ဖြင့် ညီအောင် လှိမ့်ပြီးနောက် ရှေးဦးစွာ မောင်ဘကြိုင်၏ လက်ဝဲဘက် လက်လေးချောင်းကို မိမိလက်ဖြင့်ကိုင်၍ မှင်ရည်သုတ်ထားသော မှန်ပေါ်၌ မိနိပ်စေပြီးသော် ကြွေရောင် စက္ကူချပ်ပေါ်တွင် ညင် ညင် စွာ ကျစေ၏။ ထို့နောက် လက်မရာကို ယူပြန်လေသည်။ လက်ကျိာဘက်လက်ကိုလည်း ဤနည်းအတိုင်း လက်ချောင်း လေးချောင်းကို တကြိမ် လက်မကြီးကိုတကြိမ် ယူပြန်၏။

“ထို့နောက် လက်မပုံစံများကိုကြည့်ရန် အထူးပြုလုပ်ထားသောမှန်ဘီလူးဖြင့်ကြည့်ပြန်၏။ အထူးသဖြင့် လက်ဝဲလက်ညှိုးရာကို အတန်ကြာစိုက်ကြည့်ပြီးနောက်....

“အေလို....ဒီကန့်လန့်ဖြတ်နေတဲ့ အဖြူကြောင်းဟာ ဘာလဲဟေ့၊ လက်ဗွေတွေမှာ ဒီဟာမျိုး မတွေ့ဘူးပါဘူး ပြစမ်း မင်းလက်”

“အော်....ဒီဟာ အ မာ ရွတ် ရာ နဲ့ တူတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော် လက်မှာ ခုနာပေါက်လို့ ကမာရွတ်က အနာပေါက်ဆရာ ဦးဘိုးလုံးကိုတောင် ခေါ်ပြီးခွဲရသေးတာ ဆရာ”

“ဟုတ်လား ဘယ်တုန်းကလဲ”

“မနှစ်က တန်ဆောင်မုန်းလယ်မှာ ဆရာရဲ့”

“ဒါဖြင့် မင်း ထောင်က လွတ်လာမှပေါ့”

“မှန်ပါတယ် ဆရာ”

ထို့နောက်ဦးထင်ကျော်သည် မောင်ဘကြိုင်၏လက်များကိုယခင်ကကဲ့သို့ပထမလက်ချောင်း ၄ချောင်းတကြိမ်၊ ဒုတိယလက်မချည်းတကြိမ်မယူဘဲ လက် ၅ ချောင်းလုံးတကြိမ်တည်းလက် ၂ဘက် စလုံး နှိပ်ယူပြန်၏။ ဤသို့ ကြေကပ်စွာ နှိပ်ယူပြီးသောအခါ ရက်စွဲနှင့်တကွ အောက်တွင် မောင်ဘကြိုင်အား လက်မှတ်ထိုးစေ၏။

“ကိုင်း....မောင်ဘကြိုင်၊ မင်းပြောတဲ့အတိုင်းမှန်ရင်တော့ မင်းမှာ ဘာမှအပြစ်မရှိဘူးပေါ့၊ ဦးအုန်းဘူးဆိုကယူလာတဲ့လက်ရာတွေကို မြင်ရရင် မင်းငါ့ကို လိမ်ပြောသလား မပြောဘူးလား သိရမှာဘဲ....”

“ကျွန်တော်မမှန်တာပြောရင် ဆရာသဘောရှိလုပ်ပါဆရာ....”

“မင်းငါ့ကိုလိမ်ရင် ဒုက္ခကောင်းကောင်းတွေ့လိမ့်မယ် နားလည်လား....”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ဒါကြောင့်လဲဆရာ့ကို ကျွန်တော်လိမ်မပြောဝံ့ပါဘူး....”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းသွားပေတော့ သို့သော် မင်းကိုငါတွေ့နိုင်မဲ့ နေရာတခုတော့ ပြောခဲ့စေချင်တယ်....”

“၂၅ လမ်း၊တိုက်နံပါတ်(....)အပေါ်ဆုံးအထပ် အခန်းနံပါတ်(၉)အောင်ထူးလို့ မေးရင် ရပါတယ်။ဆရာလာရင်မိန်းမကြီးတယောက် တံခါးဖွင့်ပေးလိမ့်မယ်၊အောင်ထူးကိုခေါ်ပေးစမ်းပါလို့ ပြောရင်(၁၀)မိနစ်အတွင်း ကျွန်တော်ရောက်အောင်လာခဲ့ပါ့မယ်....”

“ကောင်းပြီ၊ သွားပေတော့....”

တံခါးကို ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် ဦးထင်ကျော်လည်း မောင်ဘကြိုင်၏ လက်ပုံစံများကို စာအိတ်ကြီးတလုံးတွင် ရက်စွဲနှင့်တကွကောင်းစွာ မှတ်သားပြီးလျှင် စားပွဲအံ့ဆွဲထဲ၌ သိမ်းထားလိုက်လေ၏။

“ဘယ်နှယ်လဲကိုတင်မောင်၊ ဒီအကောင်လိမ်မပြောတန်ဘူးလို့ ကျုပ်သဘောရလို့ သူ့ကို လက်ခံလိုက်တာဘဲ....”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ တခြားလူကိုလိမ်ပြောတောင် ခင်ဗျားကိုတော့လိမ်ဝံ့မယ်မထင်ပါဘူး”

“ဒီအကောင် လူဆိုးပေမဲ့ အတော်သစ္စာရှိတဲ့ အကောင်ဗျ၊ ကျုပ်တခါနှစ်ခါ သူ့ကို စမ်းကြည့်ဘူးတယ်...”

“နေပါအုံး၊ ဒီအမှုမှာသူမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ပြုတင်းပေါက်ကမှန်မှာ သူ့လက်ရာ ထင်နေရသလဲ...”

“ကျုပ်တို့ အဲဒါကိုရှာကြရမှာပေါ့ ကိုတင်မောင်ရဲ့...”

“ကိုအုန်းဘူးပြောသွားတဲ့အတိုင်း အင်းစိန်လက်ပုံစံအရာရှိက သူ့ရဲ့ လက်ရာဖြစ်ကြောင်း ပြောရင် ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ငြင်းနိုင်မလဲဗျာ...”

“ခင်ဗျားပြောတာမှန်ပါတယ်၊ လက်ပုံစံအရာရှိတဦးရဲ့ ထွက်ချက်တာ ဥပဒေအရအားဖြင့် တရားဝင်တာဘဲ၊ သူကမှန်တယ်ပြောရင် ဘယ်ငြင်းနိုင်မလဲ...”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားကြိုးစားရမှာအလကားပေါ့...”

“သို့သော် ဒီအမှုမှာဒီအကောင် လိမ်မပြောဘူးဆိုတာတော့ကျုပ်ယုံကြည်နေတယ်...”

“သူခိုးဆိုတာ ဘယ်တော့ခိုးတယ်ပြောလိမ့်မလဲဗျာ...”

“ကိုင်းလေ... ကြည့်ကြသေးတာပေါ့...”

ထို့နောက် ဦးထင်ကျော်လည်း ဦးအုန်းဘူးပေးခဲ့သော ရှပ်အင်္ကျီကိုယူ၍ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေရာကျွန်တော်လည်းမက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ဆေးလိပ်သောက်ရင်းငိုက်မြည်းလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

နာရီဝက်ခန့်ကြာလတ်သော် ဦးထင်ကျော်သည် စက္ကူကဲဒ်ပြားကလေးတချပ်ကို ကိုင်ခါ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီးနောက်...

“ကိုတင်မောင် လာစမ်းဗျာ၊ ခင်ဗျားအိပ်နေတဲ့အနားက စာအုပ်စင်ပေါ်မှာ တိရစ္ဆာန် သွေးများဆိုတဲ့စာအုပ်ယူခဲ့စမ်းပါ...”ဟု ပြောသဖြင့်ကျွန်တော်လည်း အစိမ်းရောင် သားရေဖြင့် ဖုံးထားသော စာအုပ်ကြီးကိုပေးလိုက်၏။

ဦးထင်ကျော်သည် စာအုပ်ကြီးကို ၅ မိနစ်ခန့်လှည့်လှောကာရှာဖွေနေသဖြင့်ကျွန်တော်လည်း စားပွဲပေါ်၌ချထားသော ကဲဒ်ပြားကလေးကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်မိရာ ကဲဒ်ပြား အဖြူပေါ်တွင် အောက်ပါအမှတ်အသားများကို တွေ့ရ၏။

သွေးဥအရှည်ဆုံးအချင်းအကျယ် $\frac{၁}{၂၁၀၀}$ လက်မ

အတိုဆုံးအချင်းအကျယ် $\frac{၁}{၃၄၀၀}$ လက်မ

၅-မိနစ်ခန့်ကြာလတ်သော် ဦးထင်ကျော်သည် ရှာဖွေရာမှ မိမိလိုသည့်အချက်ကို ရှိတ်တိုက် တွေ့ဟန်လက္ခဏာဖြင့် ထိုကဲဒ်ပြားကလေးပေါ်၌ပင် အောက်နားမှဆက်၍ “ယစ် သို့မဟုတ်-ရိုးရိုး

ကြက်”ဟု ခဲတံဖြင့် ရေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါကျွန်တော်လည်း ဦးထင်ကျော် ရေး ထား သော အမှတ်အသားများကို နားမလည်သည့်နှင့်....

“ဒီဟာတော့က ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဗျာ....”

“ကိုအုန်းဘူးယူလာတဲ့ သွေးကွက်ကိုစစ်ဆေးတာလေ။ ဒီလို ကိုတင်မောင်ရဲ့ သွေးဆိုတာ လူသွေးနဲ့ တိရစ္ဆာန်သွေးနဲ့မတူဘူး၊ တိရစ္ဆာန်သွေးနဲ့ ငါးသွေးနဲ့ မတူဘူး၊ သွေးအပြစ်အကြံကို လိုက်ပြီး သွေးတစက်ကိုလက်မအစိတ်အပိုင်းအထိ တိုင်းထွာနိုင်တဲ့ ကိရိယာရှိတယ်ဗျာ၊ ဥပမာဗျာ အခုကျုပ်တွေရတဲ့ သွေးစက်မှာအတွင်းကဝတ်ဆံတည်နေတဲ့ဝမ်းဘဲဥပုံသွေးဥကလေး တခုစီတခုစီမှာ အခုတင်က ကျုပ်ပြောတဲ့ အတိုင်းအထွာအရဆိုရင် အရှည်ဆုံး တလက်မရဲ့ အပုံ ၂၀၀၀ ပုံလျှင် တပုံရှိတယ်၊ အတိုဆုံးတလက်မရဲ့ အပုံ ၃၄၀၀ ပုံလျှင်တပုံရှိတယ်၊ ဒီလိုတွေတဲ့ အခါကျတော့ စာအုပ်ကြီးကြည့်လိုက်ရုံပေါ့ဗျာမခက်ပါဘူး၊ အနီးဆုံးဘာသွေးဆိုတာခွဲခြား ပြောနိုင်တာပေါ့....”

“အင်း.....လောကဓာတ်ပညာတွေဟာ သိပ်ဆန်းကျယ်တာဘဲနော်....”

“ဒါပေါ့ဗျာ....လောကဓာတ်ပညာဟာ ကျုပ်တို့စုံထောက်ဘက်မှာ ဘယ်လောက်အကူအညီ ရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်းဘဲ ဒီပညာကိုအသုံးချလို့ ကျုပ်ဘယ်နှစ်မှုအောင်မြင်ခဲ့ပြီလဲဗျာ၊ ပြီးတော့ ဟော....တိုက်အောက်က ကားဆိုက်သံကြားတယ်ဗျာ၊ ကိုအုန်းဘူးကားသံနဲ့ တူတယ်....”

ထို့ နောက်တံခါးခေါက်သံကြားရသဖြင့်ကျွန်တော်လည်းတံခါးကိုဖွင့်ပေးရာ အင်စပိတ်တော် ဦးအုန်းဘူးသည် လက်ဆွဲသားရေအိတ်ကလေးတလုံးကိုဆွဲကာ အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာလေ၏။

စာဘတ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်မိကြသောအခါ ဦးထင်ကျော်၏စားပွဲပေါ်တွင် ဖွင့်ထားသော စာအုပ်ကြီးကို၎င်း၊ ဓာတ်ခွဲကိရိယာ မှန်ဘီလူးနှင့်ရှုပ်အင်္ကျီကို၎င်းမြင်ရသဖြင့်....

“ဪ.....ဆရာကျွန်ကော့အတွက် အလုပ်လုပ်နေတယ်ထင်တယ်....”

“ခင်ဗျားထင်တာမမှားပါဘူး....”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာ၊ ဘာများတွေ့ရပါသလဲဆရာ....”

“သွေးတော့သွေးပါဘဲ၊ သို့သော် လူသွေးတော့မဟုတ်ပါဘူး....”

“အမိန့်ရှိပါအုံးဆရာ”

“အနီးဆုံးပြေးရမယ်ဆိုရင်ကြက်တကောင်ရဲ့ သွေးသော်၎င်း၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်ယစ်တကောင်ရဲ့ သွေးသော်၎င်းဖြစ်ရမယ်”

“ဟာ....ဒါဖြင့် တရားခံပြောတာမှန်နေတာပေါ့၊ အမှုကဓားခုတ်မှုဆရာရဲ့ ကျွန်တော်တို့ဆ မသင်္ကာလို့ လူတယောက်ကိုဖမ်းထားတယ်၊ သူကဒီဟာလူသွေးမဟုတ်တဲ့အကြောင်း ပြောပါတယ်၊ အင်း.....ဒီလိုဆိုရင်လွတ်ပစ်ရအုံးမှာဘဲ”

“သူက ဒီသွေးကွက်ဟာ ဘာဖြစ်တယ်လို့ပြောသလဲ”

“သူ့အပြောက မဖမ်းခင် ၂ ရက်က သူ့သူငယ်ချင်း တယောက်ဆီက ယစ်တကောင် ရလာလို့ သူနဲ့ အတူယစ်ကိုချက်စားဘို့ဖျက်တဲ့အခါမှာ စွန်းတဲ့သွေးပါလို့ ပြောတယ်ဆရာ”

“သို့သော် ကျုပ်ကအစိုးရလက်မှတ်ရအခွင့်အာဏာရတဲ့ဓာတ်ခွဲဆရာတယောက်မဟုတ်တော့ ခင်ဗျားယုံချင်မှလဲယုံနိုင်ပါတယ်ကိုအုန်းဘူး”

“ဟာ....ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ပုလိပ်အဖွဲ့ကဆရာ့ကို အများကြီး အားကိုး ပါတယ်။ ဆရာ့ထင်မြင်ချက်ဟာ ၁၀ မှုမှာ တမူလွဲခဲ့ပါတယ်၊ အစိုးရလက်မှတ်ရမဟုတ်ပေမယ့် ဆရာ့ထင်မြင်ချက်ကို အထက်အစိုးရကပါ အများကြီးလေးစားပါတယ်ဆရာ”

“ကိုင်း....ဒါတွေထားလိုက်ပါအုံးလေ၊ ဘယ်မှာလဲဗျာ ဘကြိုင်လက်ရာတွေတဲ့ မှန်ဆိုတာ” ကိုအုန်းဘူးသည် လက်ဆွဲသားရေအိတ်ကို သွေ့ဖြင့်ဖွင့်ပြီး နောက် စက္ကူအညိုရောင်တထပ်၊ ရေပါး စက္ကူတထပ်ရစ်ပတ်ကာ ထပ်၍တားသည့်မှန်ချပ်နှစ်ချပ်ကို ထုတ်ယူပြီးလျှင် စားပွဲပေါ်သို့ ညင်သာစွာတင်ထားလိုက်၏။

မှန်နှစ်ချပ်တင်ထားသည့်အနက် အောက်မှန်ချပ်မှာ ဦးဘိုးခိုင်အိမ် မှန်ဖြူတင်းမှ လက်ရာ ထင်နေသည့်မှန်ချပ်ဖြစ်၍ အပေါ်မှထပ်၍တားသောဒုတိယမှန်ချပ်မှာပထမမှန်ချပ်ကို မထိခိုက်စေရန် အုပ်ထားသောမှန်ချပ်ဖြစ်လေသည်။

ဦးထင်ကျော်သည် ဓာတ်ပုံခန်းထဲသို့ထပ်၍တားသော မှန်ချပ်နှစ်ချပ်ကို နေရာမပျက်စေရန် ဓာတ်ပုံခန်းထဲသို့ ပြေးညှင်းစွာယူပြီးနောက် ပုံစံစာရွက်များကိုပါတောင်းယူပြီးလျှင် ဓာတ်ပုံရိုက်ကူး ယူရာ နာရီဝက်ခန့်ကြာမှ ဓာတ်ပုံခန်းထဲမှထွက်ခဲ့လေသည်။

ထို့နောက်အခန်းတွင်းမှ ဓာတ်မီးများကိုခေတ္တငြိမ်းလိုက်ပြီးလျှင်ဖယောင်းတိုင် ၁၀၀အား ရှိသော မီးတလုံး၏အရောင်ကို နောက်ခံထား၍ မှန်ပေါ်ရှိ လက်ရာကိုရိုက်၍ရသော ဓာတ်ပုံနှင့် ထောင်ပုံစံစာရွက်မှ ရိုက်ယူသောဓာတ်ပုံနှစ်ပုံကိုနှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။

ကျွန်တော်လည်း ဦးထင်ကျော် ပခုံးပေါ်မှ ကျော်၍ မြင်ရသလောက် ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ ဦးထင်ကျော်မှာအထူးသဖြင့်(လက်ညှိုး)ရာနှင့်(လက်မ)ရာများကိုအတန်ကြာပို၍ ကြည့်ရှုနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဦးအုန်းဘူးမရောက်မီက ဦးထင်ကျော်မှာပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်တသန်းသန်း တဝေဝေနှင့် ဆေးတံကိုသာခဲလျက် ပျင်းရိထိုင်းမှိုင်းစွာ ရှိနေသော်လည်း ယခုမှာမူရှုပ်အင်္ကျီ လက်များကိုပင့်ကာ မူလမှန်ချပ်မှကူးယူထားသောဓာတ်ပုံနှင့် ထောင်ပုံစံလက်မှတ်များကို တလှည့်စီ အပြန်အလှန်နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေရာ လွန်စွာပင် စိတ်ဝင်စား၍နေဟန်လက္ခဏာ ရှိလေသည်။

ထိုနောက်ဦးထင်ကျော်လည်းမိမိတွေးထင်သည့်အတိုင်းဟုတ်ရမည်ဟူသောမျက်နှာထားမျိုးဖြင့် ဦးအုန်းဘူး၏မျက်နှာကိုကြည့်လျက်....

“အင်း....တူတော့တူပါတယ်”

“ဒါပေါ့ ဆရာ၊ ဒီအကောင်မှအစစ်၊ သင်း ဘာငြင်းဝံ့အုံးမှာလဲ”

“သို့ပေမဲ့ မဟုတ်ဘူးဗျာ”

“ဟာ....ဘယ်နဲ့လဲ ဆရာရဲ့ ဆရာဥစ္စာက”

“တူတာတော့ တူပါတယ်၊ နှိုပေမဲ့ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတာဘဲ”

“ဘယ်နဲ့ အမိန့်ရှိတာလဲ ဆရာ၊ ဆရာ့စကားက ဝေ့လယ်လယ်နဲ့၊ မှန်ပေါ်မှာထင်နေတဲ့ လက်ရာတွေနဲ့ ထောင်ပုံစံက လက်ရာတွေနဲ့ တထေရာထဲဘဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒါဖြင့် ဘာလိုသေးလဲ ဆရာရဲ့”

“တူတာကိုတော့ ကျုပ်မငြင်းပါဘူး၊ ဝန်ခံပါတယ်၊ သို့သော် မှန်ပေါ်က လက်ရာဟာ ဘကြိုင်လက်ရာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော်တော့ ဆရာပြောတာ နားကိုမလည်သေးဘူးဆရာ”

ဦးထင်ကျော်သည် မိမိကိုယ်တိုင်ယူလိုက်သော ဘကြိုင်၏လက်ရာများကို အံ့ဆွဲ အတွင်းမှ ထုတ်လိုက်ပြီးလျှင် မှန်ပေါ်မှ ကူးယူသော လက်ရာများနှင့် အပြန်အလှန် နှိုင်းယှဉ် ကြည့်ရှုလျက် ရှိပြန်လေသည်။

ထိုအခါ ဦးအုန်းဘူးက....

“ဆရာ ဒါက ဘယ်သူ့လက်ရာတွေလဲ”

“ဘကြိုင် လက်ရာလေ၊ ဒီမှာကြည့်ပါလား သူ့လက်မှတ်”

“ဟာ....ဒီအမူက ဆရာ့ကို ငှားပြီးမှကိုး”

“ငှားပြီးပြီဆိုပါတော့၊ နှိပ်ပေး၊ ဘကြိုင်က သူ့လိပ်စာကိုတော့ ကျုပ်ကိုမပေးခဲ့သေးပါဘူး”

“ဘယ်နဲ့လဲဆရာ၊ ယှဉ်ကြည့်တာ တူတယ်မဟုတ်လား”

“ကျုပ်ပြောပြီးပါကောလားဗျ၊ တူပါတယ်ဆိုတာ ဘယ်နှစ်ခါပြောရအုံးမလဲ”

“ကျွန်တော်ဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူးဆရာ”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲဗျ၊ ကျုပ်အိမ်ကို နက်ဖြန် ၁၂ နာရီထိုး လောက် လာရုံပေါ့၊ မောင်ထော်လေးလမ်းကို ကျုပ်လိုက်ကြည့်မယ်၊ ဒီတော့ အမူဟာ ရှင်းလင်းနိုင်သ၍ ရှင်းလင်း သွားရောပေါ့”

“ဆရာရှင်းပြမှ ကျွန်တော်ဖြင့် သိရတော့မှာဘဲ”

“ဒီလို ကိုအုန်းဘူး၊ ကျုပ် တခုပြောမယ်၊ မှန်တဲ့တရားခံကို ဖမ်းမိဘို့ အပြစ်ကျအောင် လုပ်ဘို့ရာ ခင်ဗျားတို့ ပုလိပ်မှာသာ မဟုတ်သေးဘူး၊ မြို့ကြီးသူ မြို့ကြီးသားမှန်သမျှ တာဝန်ရှိတယ်၊ ကျုပ်မှာတော့ စုံထောက်တယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက် ပြောစရာ မလိုတော့ဘူး၊ အမှုမှန်ရအောင် ခင်ဗျားရော၊ ကျုပ်ရော ၂ယောက်စလုံးရဲ့ တာဝန်ဘဲ၊ အကယ်၍ ဘကြိုင်ဟာ ဦးဘိုးခိုင်ကို သတ်သွားတဲ့တရားခံ အစစ်မှန်ရင် သူ့ကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဖမ်းပေးဘို့ ဦးမလေးပါဘူး၊ အဲဒီလိုဘဲ ဘကြိုင်မဟုတ်ကြောင်း ခင်ဗျားတို့ဌာနကို ကျုပ်က ကြေနှပ်လောက်အောင် ပြောပြနိုင်ရင် ဝမ်းကို ပြန်ရုပ်သိမ်းဘို့လဲ ခင်ဗျားတို့ဘက်ကတာဝန်မလေးနဲ့နော်”

“ကောင်းပါပြီဆရာ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်အချိန်လာခဲ့ရမှာလဲ”

“၁၂နာရီတိတိ ရောက်ရင် တော်ပါပြီ၊ ကျုပ်အသင့်စောင့်နေမယ်”

ထို့နောက် ဦးအုန်းဘူးလည်း ဦးထင်ကျော်ထံမှ နောက်ထပ်တစုံတရာမေး၍ ရမည်မဟုတ် ကြောင်း သိဟန်နှင့် ဦးထင်ကျော် ပြန်၍ ပေးအပ်သော မှန်ချပ်နှင့် ထောင် ပုံ စာ ရွက်ကို သားရေအိတ်အတွင်းသို့ တရိုတသေ ထည့်သွင်းသိမ်းဆည်းပြီးလျှင် ကျွန်တော်၏အား နှုတ်ဆက်၍ တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။

ဦးအုန်းဘူးအား ဦးထင်ကျော် ဖြေဆိုလိုက်သော စကားများမှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် နားမလည်သေးဘဲ ရှိနေသော်လည်း ဦးထင်ကျော်မှာ အချိန်မရောက်မီ ပြောတတ်သူမဟုတ်ကြောင်း

www.burmeseclassic.com

သိသည်နှင့် ကျွန်တော်လည်း မေးမည်လုပ်ပြီးမှ မမေးဘဲ မျက်နှာကို အခြားတဖက်သို့လှည့်လိုက်၏။
“ထိုအခါဦးထင်ကျော်သည် ဆေးတံမြာများကို လက်ဝါးနှင့်ရိုက်၍ခါချရင်း....

“ဘယ်နှယ်လဲ ကိုတင်မောင်၊ ခင်ဗျားလဲ မေးမယ်လုပ်ပြီးမှ ဘာဖြစ်လို့ မမေးတာလဲဗျ၊ ကျုပ်အကြောင်းသိလို့ဆိုပါတော့”

“ဒါပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားကို မနှောက်ယှက်ချင်ပါဘူး”

“ဒီလိုဗျ၊ ထင်ရှားတာတခုကတော့ ဘကြိုင်ဟာ မသားမပြောဘူးဆိုတာ ထင်ရှားတယ်၊ သို့သော်ဒီကိစ္စက ဒီလိုနဲ့လဲမပြီးသေးဘူး၊ ဒီလက်ရာထင်အောင် ဘယ်လိုလုပ်တယ်၊ တရားခံအစစ်ဟာ ဘယ်သူဖြစ်တယ်ဆိုတာ လိုက်နိုင်မှကျုပ်ရဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေဟာ ပိုပြီးတုတ္တိရှိမှာကိုးဗျ၊ ငြော်.... ဒါထက် ကိုတင်မောင်၊ နက်ဖြန်စနေနေ့မဟုတ်လားဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားတို့အလုပ်ဘယ်အချိန်ဆင်းသလဲ”

“၁၂ နာရီခွဲမှာ”

“ဒါဖြင့်ခင်ဗျားကိုဦးအုန်းဘူးကားနဲ့ တခါထဲဝင်ခေါ်မယ်၊ စစ်ကဲမောင်ထောင်လေးလမ်းကို ခင်ဗျားလိုက်ခဲ့ပေတော့”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

“ကိုင်း.....၁၂ နာရီတောင် ထိုးသွားပြီ ကိုတင်မောင်၊ ကျုပ်တော့ ဒီကနေ့ညဆက်ပြီး ဦးကျောက်ရှုပ်မခံတော့ဘူး၊ အိပ်တော့မယ်”

*

*

*

နောက်တနေ့နံနက်တွင်ကျွန်တော်လည်း ၈ နာရီထိုးပြီးမှအိပ်ရာမှနိုးလေရာဦးထင်ကျော်မှာ နံနက် ၆ နာရီမထိုးမီကပင် အပြင်သို့ထွက်သွားကြောင်းသိရ၏။

လဘက်ရည်သောက်၍သတင်းစာကိုဘတ်ရင်း ၁၀နာရီထိအောင် စောင့်ဆိုင်းနေသော်လည်း ဦးထင်ကျော်ပြန်၍မလာသေးသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း နံနက်စာစားပြီးနောက် အလုပ်သို့သွားတော့ မည်ဟု အိမ်တံခါးကိုဖွင့်လိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ဘောင်းဘီတိုအနက် ကာကီရှပ်အင်္ကျီ အစုတ်ကို ဝတ်ကာ ဟောင်းနွမ်းသော ဦးထုပ်ပျော့တလုံးကို ဆောင်းထားသော အလုပ်ကြမ်းသမားနှင့် တူသည့်လူတယောက်သည် လှေခါးမှအပေါ်သို့တက်လာသည်နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ရလေ၏။

ထိုသူမှာ နှုတ်ခမ်းမွေးရေးရေးလျက် ဖိနပ်မပါဘဲ ပခုံးတွင် လွယ်အိတ်စုတ် တလုံးကို လွယ်ထား၏။ ကျွန်တော်တို့အခန်းတံခါးရှေ့ကိုရောက်လျှင် ထိုသူသည် မောင်ဘိုးလူပိတ်မည့်ဆဆ တံခါးကိုအတင်းတိုးဝင်လျက်ရှိရာ ကျွန်တော်လည်း ထိုသူ၏လက်တဖက်ကိုဆွဲလျက်....

“ဟေ့လူ၊ ဒါဘာလုပ်မလို့ အထဲဝင်လာတာလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်တွင်....

“ကိုတင်မောင်ကလဲဗျာ အလုပ်သွားမှာသွားတာမဟုတ်ဘူး၊ ရှုပ်မနေစမ်းပါနဲ့”

ဟုဦးထင်ကျော်၏အသံကိုကြားလိုက်ရသောအခါမှကျွန်တော်မှာအံ့အားသင့်လျက်ရှိလေသည်။

ကျွန်တော်လည်း အချိန်အနည်းငယ်စောသေးသည်နှင့် အခန်းထဲသို့ပြန်၍ဝင်လာခဲ့လေသည်။ ထိုအခါမှ ဦးထင်ကျော်သည် ကုလားထိုင် တလုံးပေါ်တွင်ထိုင်ပြီးလျှင် မှန်တချပ်ကိုယူ၍မိမိ၏ရုပ်ဖျက် ကိရိယာများကို တခုစီဖြုတ်လျက်ရှိတော့၏။ ပိန်၍ အလယ်မှ ချိုင့်နေသော နှာခေါင်းပုံကို၎င်း၊ လည်ပင်းတွင် တလက်မခန့်ရှည်သော အနာရွတ်ပုံကိုလည်းကောင်း ရှေးဦးစွာဖြုတ်ချလိုက်၏။

ထို့နောက် ပါးသိုင်းမွေးကို ရေဖြင့်သပ်ချလိုက်ပြီးလျှင် နှုတ်ခမ်းမွေးကို နောက်ဆုံးဖြုတ်ချ လိုက်သောအခါမှ ဦးထင်ကျော်၏ မူလရုပ်ပေါ်လာတော့၏။ ထို့နောက် ဦး ထင် ကျော် သည် လွယ်အိတ်စုတ်ထဲမှ အရွယ် အမျိုးမျိုးရှိသော သစ် သား တုံး က လေး များ ကို စားပွဲပေါ်သို့ ဆွန်ချလိုက်လေသည်။

“ဒီဟာတွေက ဘာတွေလဲဗျ”

“ဘလောက်တွေလေ၊ ဟောဒါက ပိုတိုဘဘောက်၊ ဟောဒါက ဟတ်(ဖ)တုံ ဘလောက်၊ ဒီဟာက လိုင်းဘလောက်၊ ဒီဟာက ရော်ဘာဘလောက်”

“ဒီဟာတွေ ဘာလုပ်မလို့လဲဗျ”

“ကျုပ် အလုပ်ရခဲ့ပြီ ကိုတင်မောင်”

“ဘာအလုပ်လဲ”

“အမျိုးသား ဘလောက်တိုက်မှာ ဘလောက်လုပ်ရတယ်၊ နေ့စား တနေ့ နှစ် ကျပ် နဲ့ ကျုပ်လက်ခံလိုက်တယ်”

ဦးထင်ကျော်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ရယ်မောပြီးလျှင် ဆေးတံကို မီးညှို့၍သောက်ပြီးနောက် ပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် မိုန်းလျက်ရှိလေရာ၊ ကျွန်တော်လည်း အလုပ်တိုက်သို့ လာခဲ့လေ၏။

ကျွန်တော် အလုပ်မဆင်းမီ ၁၀မိနစ်လောက်တွင် ဦးထင်ကျော်နှင့် ဦးအုန်းဘူးတို့သည် ကားတစီးဖြင့် ဆိုက်ရောက်လာလေရာ ကားပေါ်မှ အသက် ၃၀ခန့်ရှိ အခြားသူစိမ်းတယောက်လည်း ပါလာသဖြင့် ၎င်းမှာ အင်းစိန်စုံထောက်ရုံးမှ လက်ပုံစံ အရာရှိ ကိုဘဟန် ဆိုသူ ဖြစ်ကြောင်း ဦးထင်ကျော်က မိတ်ဆက်ပေးသဖြင့် သိရှိရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဒါလဟိုဇီလမ်းတလျှောက်မှ မောင်းနှင်လာခဲ့ရာ မောင်ထော်လေးလမ်းသို့ ရောက်သောအခါ လကျာဘက်သို့ ချိုးဝင်၍ အတော်အတန်ကျယ်ဝန်းသော ၃ ထပ်တိုက်တတိုက် ရွှေတွင် ရပ်လေ၏။

www.burmeseclassic.com

“တိုက်မှာ ဦးအုန်းဘူး ပြောသည့်အတိုင်း တိုက်ဘေး တဖက်တွင် မြေ လွတ် ကလေး အနည်းငယ်ရှိ၍ သစ်ပင်ပန်းပင်ကလေးများ စိုက်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဦးဘခိုင်၏အခန်းမှာ အောက်ဆုံးထပ်ဖြစ်၍ ပုလိပ်ကလေးတယောက်သည် ပိတ်၍ထားသော တံခါးဝတွင် စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိလေရာ ကျွန်တော်တို့လူစုကို မြင်လျှင် အရှိအသေပေး၍ တံခါးကို ဦးအုန်းဘူး၏ အိတ်ထဲမှ သော့ဖြင့် ဖွင့်ပေးလေ၏။

တိုက်တွင်းသို့ ဝင်မိကြသောအခါ ဦးအုန်းဘူးသည် ပုလိပ်ကလေးအား မှန်ပြုတင်းပေါက် များကို ဖွင့်စေသောအခါမှ ကျွန်တော်တို့မှာ အတော်ပင် အသက်ရှူချောင်၍ သွားတော့သည်။ တိုက်မှာ မျက်နှာစာဘက်တွင် ပေအံစိတ်ခန့်ရှိ၍ တိုက်၏ နောက်ဘက်သို့ အလျားပေ ၅၀ခန့်ရှိသည်။

အပြင်၌ ဆေးသုတ်ထားသဖြင့် သန့်ရှင်းသော တိုက်တလုံးပင် ဖြစ်သော်လည်း ဦးဘိုးခိုင်၏ အခန်းမှာ တိုက်နှင့်မလိုက်အောင် ညစ်ပတ်ပေကျ လျက်ရှိ၏။

အခန်းဒေါင့်များ၌ ပင့် ကူ မြေး များ ပင့်ကူ အိမ် များ သည် ၎င်း၊ မျက်နှာ ကြက် တွင် ကျပ်ခိုးများသည်၎င်း၊ အခန်းဒေါင့်၌ စက္ကူစုတ်နှင့် အမှိုက်သမိုက်များသည်၎င်း စုပုံလျက် ရှိနေ၏။

အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ ဟူ၍လည်း များစွာမရှိဘဲ ကုလားထိုင်ပုံ အဟောင်း ၂ လုံး လက်တင်ကုလားထိုင် ၂ လုံး စားပွဲတိုင်းကလေးတလုံးတို့သည် ညှော်ခန်းအတွက် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ များဖြစ်၍ အခန်း၏ နောက်ကျကျတွင် လေးထောင့် စားပွဲတလုံးနှင့် ကြိမ်ကုလားထိုင်တလုံး ရှိသဖြင့် ဦးဘိုးခိုင်၏ အလုပ်စာပွဲဖြစ်ဟန် ရှိ၏။

သတင်းစာများတွင် ဖတ်ရခြင်းအားဖြင့် ဦးဘိုးခိုင်မှာ ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်လျက် ရှိစဉ် နောက်မှ အမှိုက်ခံရခြင်း ဖြစ်ဟန်လက္ခဏာရှိလေရာ အောက်သံမံသလင်းပေါ်တွင် ကောင်းစွာပင် မသွေ့ခြောက်သေးသော သွေးကွက်များကို မြင်ရသဖြင့် ကျွန်တော်မှာ ဦးဘိုးခိုင်ကို မမြင်ဘူး သော်လည်း သမံတလင်းပေါ်သို့ လဲကျ သေဆုံးနေပုံကို စိတ်ကူးထဲတွင် မြင်ယောင်မိသေး၏။ စားပွဲ၏နောက်တွင် ဘီရိုတလုံးရှိ၍ စာရင်းစာအုပ်များ သတင်းစာဟောင်းများ ရှိ၏။ အားလုံး ပစ္စည်းများမှာ ဦးဘိုးခိုင် သေဆုံးစဉ်က တွေ့ရသည့်အတိုင်း လက်ရာခြေရာမပျက်ရှိကြောင်း ဦးအုန်းဘူး ပြောသဖြင့် သိရ၏။

ဦးထင်ကျော်လည်း စားပွဲအံ့ဆွဲမှ စာအိတ်အဟောင်းများ စာရွက်စုတ်များကို ကြည့်ရှုလျက် ရှိရာ တခဏမျှ ကြာလတ်သော် အပေါ်ဆုံး မင်နှိပ်စက္ကူကဒ်အောက်မှ စာရွက်တခုကို ဆွဲထုတ် လိုက်ပြီးနောက်....

“ဒီဟာ ဘာစာလဲဗျ၊ ခင်ဗျား မကြည့်ရသေးဘူး မှတ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မင်နှိပ်စက္ကူအောက်မှာတော့ ကျွန်တော် မကြည့်ရသေးဘူးဆရာ၊ အားလုံးပစ္စည်း တွေကို ဘယ်သူမှ မကိုင်စေရပါဘူး၊ သူ့ အနေအထားအတိုင်းဘဲ ထားပါတယ်”

စာရွက်မှာ ဗလားစာ အုပ်တအုပ်မှ အရင် စလို့ ဆွဲ ဖြတ်ထားသော အပြာနုရောင် မျဉ်းကြောင်းများပါရှိသည့် စာရွက်တရွက် ဖြစ်လေရာ အောက်ပါအတိုင်း ရေးထား၏။ လက်ရေးမှာ မြန်မာစာ ရေးတတ်ရှိမျှ တတ်သော လူတယောက် ရေးသကဲ့သို့ ရေးခြစ် ဆားရှိပြီးလျှင် လက်မှတ် ရေးထိုးသည့် နေရာတွင် “ဒီ” ဟူသော အင်္ဂလိပ် စာလုံး ထိုးထားလေသည်။

၇၁
၎င်းစာမှာ....

“ကနေည ၉ နာရီ ဆက်ဆက် လာခဲ့မယ်၊
ကိစ္စ ပြီးအောင် တခါလဲ ပြောပါတော့၊
ဆလံ ပေးပါမယ်”

“.....”

“ဘယ်နှယ်လဲ ဆရာ၊ ဒီစာကို ဆရာ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“သူ့ဖောက်သယ်တွေ့ဆိက စာပေါ့ဗျ၊ ဒီလူကြီးက တိတ်တိတ်ပုန်း သူ့ခိုးလက်ခံလုပ်နေတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျား ဌာနမှာ နာမည်ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့လဲ လက် ဆုပ် လက် ကိုင် မရ လောက် သေးလို့ မဖမ်းဘဲ နေသေးတာပါ၊ ပြီးတော့လဲ အမှန်ပြောရရင် ဒီလူကြီးက လူဆိုးတွေနဲ့ ပေါင်းနေတော့ လူဆိုးတယောက်ကို ခြေရာခံတဲ့ နေရာမှာ တခါတလေ အကူ အညီကို တောင်း ရ တယ် ဆရာရဲ့၊ ဒါကြောင့်မို့ သူ့ကိုတော့ ကျွန်တော်တို့က ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ လွှတ်ထားခဲ့တယ်”

“သေတဲ့ဒဏ်ရာက နောက်ကနေပြီး သံတူရွှင်းတချောင်းနဲ့ ရိုက်တဲ့ဒဏ်ရာနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ သံတူရွှင်းတိုက်လေးကိုလဲ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရပါတယ်၊ သံတူရွှင်းက ဦးဘိုးခိုင်ပန်းမြဲထဲမှာ အသုံးပြုတဲ့ သံတူရွှင်းတိုက်လေး ဆရာရဲ့၊ အရှည် တတောင်သာသာ ရှိတယ်”

“တူရွှင်းပေါ်မှာကော၊ လက်ရာ မတွေ့ဘူးလား”

“သိပ်ပြီး မသဲကွဲပါဘူးဆရာ- ပထမဆုံး တွေ့တဲ့ ပုလိပ်ကလေးက ဘွတ်ဖိနပ်နဲ့ လှိမ့်ရွှေ လိုက်တော့ လက်ရာတွေပျက်ကုန်တာပေါ့ ဆရာရဲ့၊ ဒီ စာ က လေး ဟာ ဟိုညက ချိန်း တဲ့ စာ နဲ့ မတူဘူးလား”

“တူပါတယ်”

“သို့သော် ရက်စွဲလဲမပါ၊ နာမည်လဲမပါတော့အခက်သားဘဲနော်ဆရာ”

ဦးထင်ကျော်သည် ဦးအုန်းဘူးထဲမှမှန်ချပ်ကို တောင်းယူပြီးနောက်....

“ဘယ်မှာလဲဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ဖြုတ်ယူတဲ့မှန်ပြုတင်း”

ပြုတင်းပေါက်ကိုလက်ညှိုးထိုးလျက်....

“ဒီဟာပါဘဲဆရာ”

မှန်ပြုတင်းပေါက်မှာ ပန်းဥယျာဉ်ဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍နေသော ပြုတင်းပေါက်စာအုပ်ဖြစ်၍ အတွင်းမှသံတိုင်များမရှိချေ။ ပြုတင်းတံခါးပေါက်တွင် အကွက်ချ၍တပ်ထားသော မှန်များမှာ အလျား ၇ လက်မ၊ အနံ ၅ လက်မဖြစ်ပြီးလျှင် အငယ်စားမှာအလျား ၄ လက်မ အနံ ၃ လက်မ ဖြစ်လေသည်။

လက်ရာထင်၍ ကျန်ရစ်သည်ဆိုသော မှန်ချပ်မှာ အကြီးစား ၇" x ၅" လက်မဖြစ်၍ ထုတ်ယူထားသောနေရာ၌ တပ်၍ကြည့်လိုက်သောအခါ လက်ရာမှာ အောက်ဆုံးအတန်း၌ ရှိနေ၏။

ဦးထင်ကျော်သည် လက်ရာထင်နေသောနေရာနှင့် သမံတလင်းအကွာအဝေးကို ပေကြိုးဖြင့် တိုင်းယူ၏။ ပြုတင်းပေါက်မှန်များမှာ အချိန်ကြာမြင့်စွာ မတိုက်မချွတ်ဘဲထားသည့် လက္ခဏာဖြင့် ဖိုအလိမ်းလိမ်းကပ်လျက်ရှိလေသည်။

ဦးထင်ကျော်သည် စားပွဲရှိရာသို့ပြန်လာခဲ့ပြီးလျှင် လက်ရာထင်သော မှန်ချပ်ကို အောက်မှ စက္ကူဖြူတချပ်ခံ၍စားပွဲပေါ်တွင်ချထားပြီးနောက်နံဘေးတဘက်တွင်ယူထားသောပုံစံစာရွက်ကို၎င်း အခြားတဘက်တွင် ယမန်နေ့ညက ယူထားသော ဘကြိုင်၏ လက်ရာကို၎င်း ချထားလေရာ ကျွန်တော်တို့လည်း စားပွဲတွင်ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုလျက်ရှိနေကြကုန်၏။

ထို့နောက် ဦးထင်ကျော်က....

“ဒီမှန်ချပ်မှာ လက်ရာတွေ့ရတော့ ခင်ဗျားတို့ဖြုတ်ယူတယ်ဟုတ်စ”

“ဟုတ်ကဲ့....ဖြုတ်ယူပါတယ်”

“မဖြုတ်ခင်ဖြစ်စေ၊ ဖြုတ်ပြီးမှဖြစ်စေ၊ ဒီမှန်ကိုနံဘေးပတ်လည်က စင်ကြယ်အောင်ဖိုတွေ့ကို ပွတ်တိုက်များပေးသေးသလား”

“မတိုက်ပါဘူးဆရာ”

“ခင်ဗျားတို့ကြည့်ကြစမ်း၊ မှန်ပြုတင်းပေါက်အားလုံးက မှန်တွေ့ယာ မပွတ်မတိုက်တာ အချိန်ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲမသိဘူး၊ အထဲကနေကြည့်ရင် အပြင်ကိုတောင်ကောင်းကောင်းမမြင်ရ တော့ဘူး၊ ဒါနဲ့တောင် အခုလက်ရာထင်တဲ့ မှန်ချပ်ကလေးကတော့ ပြောင်စင်နေလိုက်တာဗျာ၊ မဟုတ်ဘူးလားကိုအုန်းဘူး၊ ခင်ဗျားကြည့်စမ်း”

“ဟုတ်တယ် ဆရာဇေ.... ကျွန်တော်တို့လဲ လက်ရာတွေ့တယ်ဆိုလို့သာ မထိမခိုက်အောင် ဖြုတ်ယူလာခဲ့တာဘဲ၊ အခုတော့ ဆရာပြောမှတ်သတိထားမိတယ်”

“ကောင်းပြီ ဒီဟာထားအုံး”

ဦးထင်ကျော်သည် ၎င်း၏ သားရေအိတ်ထဲမှ ၇x၅ လက်မရှိ အဖြူမှန်ချပ် တချပ်ကို ထုတ်ယူပြီးလျှင် စားပွဲပေါ်တွင်ချထားပြီးနောက် ကျွန်တော်၏လက်ဝဲဘက်လက်ကို ဆွဲယူပြီးလျှင် မင်သုတ်၍ထားသောမှန်ပေါ်တွင်လက်ဗွေများကိုဖုံးအုပ်မိအောင် သူ့ကိုယ်တိုင် လှိမ့်၍ပေးပြီးနောက်

“ကိုင်း....ကိုတင်မောင်၊ ခင်ဗျားလက် ၅ ချောင်းတခါထဲ ထင်အောင် ဒီမှန်ခွက်ပေါ်မှာ ထောက်လိုက်စမ်း၊ လက်ဖဝါးပါတခါထဲကျပေစေနော်၊ အပေါ်မြှောက်မထားနဲ့ အဲအဲ....ဟုတ်ပြီ”

၎င်းနောက် ဦးထင်ကျော်လည်း ကျွန်တော်၏ လက်ရာ များ ထင် နေ သော မှန်ချပ်ကို နေရောင်၌ ထောင်ပြီးလျှင်....

“ကိုင်း....ကိုအုန်းဘူးနဲ့ကိုဘဟန်တို့ကြည့်ကြစမ်း၊ ကိုတင်မောင်ရဲ့ လက် ၅ ချောင်းရာ ထင် နေတဲ့ပုံနဲ့ ခင်ဗျားတို့ပြုတင်းပေါက်မှန်ချပ်ပေါ်မှာ တွေ့ရတဲ့လက်ရာတွေထင်နေတဲ့ပုံနဲ့တူသလားဗျာ၊ ဘယ်နှယ်လဲ ကိုဘဟန် တူနေသလား”

“မတူဘူးခင်ဗျာ”

“ဘာမတူတာလဲ”

“လက်မ ရာနေပုံကွဲတယ်”

“ဘယ်လို ကွဲပုံလဲ”

“အခု ကိုတင်မောင်လက်ရာမှာ လက်မပုံဟာ တစောင်းထင်နေတယ်၊ မှန်ပြတင်းပေါက်က မှန်ချပ်ပေါ်မှာ တွေ့ရတဲ့ လူဆိုးရဲလက်ရာကတော့ လက်မရာဟာ တည့်တည့်ပေါ်နေတယ်”

“ကိုင်း...ကျွန်တော်တစ်ချို့ကတော့ အခါမှာ လက်၅ချောင်း စလုံးကို တခါထဲယူသလား”

“ဒီလိုမယူဘူးဆရာ၊ ပထမလက်၅ချောင်းရာကို တခါယူပြီး နောက်မှ လက်မရာကိုသပ်သပ် ရိုက်ယူရတယ်”

“ဒါပေါ့ဗျ၊ လက် ၅ ချောင်းစလုံး တပြိုင်တည်းယူရင် လက်မရာဟာ စောင်းနေမှာပေါ့ ကိုအုန်းဘူး၊ ကျုပ်ပြောတာ မယုံရင် စမ်းကြည့်စမ်း၊ ခင်ဗျာလက်ဖဝါးကိုအပေါ်မမြှောက်ဘဲနဲ့ လက်၅ချောင်းရာကဗွေတွေကို တည့်တည့်ထင်အောင် မှန်ပေါ်မှာ ခင်ဗျားချနိုင်ပါ့မလား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာရေ၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ တည့်တည့်မထင်နိုင်ဘူး”

“ဘာထင်နိုင်မလဲဗျ၊ လက်မဆိုတာ အစကတဲက တခြား လက်ချောင်း ၄ချောင်းနဲ့တပြိုင်ထဲ နေတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ စောင်းနေတာဘဲ”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ ဒီတချက်ကို ကျွန်တော်တို့မစဉ်းစားမိဘူး”

“ဒါကြောင့် လူတယောက်ဟာ မှန်ကို ပေကျံတဲ့လက်နဲ့ မတော်တဆ ကိုင်မိခဲ့စေကာမူ လက်၅ချောင်းရာစလုံးဟာ ဘယ်တော့မှ တည့်တည့်မထင်နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ပြတင်း ပေါက်ပေါ်မှာ တွေ့ရတဲ့ လက်ရာဟာ လူတယောက်က မထင် ထင်အောင် တမင် ချထားတာလို့ ကျုပ်ဆိုတယ်”

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါပြီဆရာ”

“ဘယ်နှယ်လဲ ကိုဘဟန်ကော”

“ဆရာပြောတာမှန်တာပေါ့၊ လက်၄ချောင်းအတွက် တခါလုပ်ရမယ်၊ လက်မအတွက်တခါ လုပ်ရမယ်။ မှန်တာပေါ့”

“ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ မှန်ချပ်ပေါ်မှာတွေ့ရတဲ့လက်ရာဟာ ထောင်ပုံစံပေါ်မှာရိုက်ထားတဲ့ ဘကြိုင်လက်နဲ့ ထပ် တူ ထပ်မျှ တူပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ ဘ ကြိုင် လက် ရာ တော့ မ ဟုတ် ဘူး လို့ ကျုပ်ပြောတာပေါ့”

“ဒါဖြင့်လဲ ထောင်ပုံစံကလက်ရာ ဒီမှန်ပေါ်မှာ လာထင်နေအောင် ဘယ်လို လုပ်သလဲ ဆရာ...”

“သိပ်ခဲယဉ်းတဲ့အလုပ်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကိုယ်လိုချင်တဲ့လက်ပုံစံကို ဓာတ်ပုံရိုက်၊ ရတော့ ခဲပေါ်မှာလိုင်းဘလောက်လုပ်၊ ဒီလိုင်းဘလောက်ကနေပြီး ရော်ဘာပေါ်မှာဖြစ်စေ၊ ငါးစီပေါင်း ကော်ဆိုတာရှိသေးတယ်၊ အဲဒီအပေါ် ကူးယူရင် ရနိုင်တာပေါ့ဗျ၊ ဒီရော်ဘာ ဘလောက် ရလာရင် တနည်းနည်းနဲ့ မှန်ပေါ်မှာ အရာထင်အောင် လုပ်နိုင်တာပေါ့”

“ဒီလိုဆိုရင် လက်ပုံစံကိစ္စတွေဟာ အတော်ရှုပ်ထွေးအုံးမှာဘဲ”

“ဒါပေါ့လေ၊ လက်ပုံစံဆိုတာ ကူးပြီး ဘလောက်လုပ်နိုင်တဲ့ဟာဘဲ၊ တကယ် သေသေ သပ်သပ်လုပ်မယ်ဆိုရင် တကယ် လက်ရာအစစ်ပုံနဲ့ ဘလောက်ပုံနဲ့ ရိုက်ထားတဲ့လက်ရာနဲ့ ခွဲခြားဘို့ အတော်ခဲယဉ်းတယ်”

“ဒီလိုအတိုင်းသာဆိုရင် လက်ပုံစံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိပ်သတိထားဘို့ကောင်းတာပေါ့”

“ဒီဘလောက်မျိုးဟာ မူလလက်ပုံစံကိုရရင် ဓာတ်ပုံကူးပြီး ရော်ဘာဘလောက်ဖြစ်အောင် တနာရီအတွင်းလုပ်ယူနိုင်တယ်ဗျာ”

“နားလည်ပါပြီဆရာ၊ အခု ကျွန်တော်တို့တွေတဲ့ လက်ရာက....”

(ဇွဲကားမဆုံးမိ) ။ ။ “ခင်ဗျားတို့တွေတဲ့လက်ရာက ထောင်ပုံစံလက်ရာကို အဲသည်အတိုင်း ပထမ ဓာတ်ပုံ ကူးပြီး ဘလောက်လုပ်ပြီးတော့ မှန်ချပ်ပေါ်မှာ အရာထင်ရုံထင်အောင် လက်နဲ့ အသာရိုက်ယူတာပေါ့ဗျ၊ ဒါကြောင့် လက် ၅ ချောင်းရာစလုံး တည့်တည့်ထင်နေတာပေါ့”

“တယ်လဲ ဉာဏ်များတဲ့အကောင်ဘဲ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ဒီအမှုမျိုး တခါမှမတွေ့ဘူးသေးပါဘူး ဆရာ....”

“ဒါပေါ့လေဗျာ....ကြံစည်တဲ့လူက အတော် လက်မြောက်တဲ့ လူတယောက်ဘဲ၊ ဓာတ်ပုံလဲ ရိုက်တတ်တယ်၊ ကူးတတ်တယ်၊ ဘလောက်လုပ်တတ်တယ်၊ စုံတဲ့လူတယောက်ပေါ့၊ ဒီဟာတွင် မဟုတ် သေးဘူး၊ ဘကြိုင်ရဲ့ ထောင်ပုံစံစာရွက်ကို ကြည့်ရှုနိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ လူတယောက်ဖြစ်ရမယ်၊ သို့မဟုတ် လက်မပုံစံများနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိတဲ့လူတယောက်ဖြစ်ရမယ့်မဟုတ်လား”

“နို့ပေမဲ့ တရားခံအစစ် မမိသေးတာက ခက်တယ်ဆရာ”

“ဒီဟာကတော့ ခင်ဗျားတို့ဝတ္ထုရားဘဲ၊ ရဲအောင် ရှာဖမ်းပေါ့၊ ပြီးတော့ ဟောဒီပုံစံနှစ်ခု ကြည့်ကြစမ်း ကိုအုန်းဘူး၊ ကိုဘဟန်လဲ ကြည့်စမ်းပါဗျာ”

ဦးထင်ကျော်သည် မှန်ချပ်ပေါ်မှ ရသေ့ ဓာတ်ပုံနှင့် ယမန်နေ့ညကယူထားသော ဘကြိုင် လက်မ ရာကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ပြီးနောက် မှန်ဘီလူးကို ကိုဘဟန်လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေသည်။

“ဘယ်နှယ် ဘာများကွဲပြားသလဲ၊ လက်ညှိုးရာကို သေသေချာချာ ကြည့်ကြစမ်း”

“ဟာ....ဆရာယူထားတဲ့ ဘကြိုင်လက်ရာက လက်ညှိုးအဖျားနားမှာ ကန့်လန့် ဖြတ်နေတဲ့ အဖြူစင်းစာခုတွေပါလားဆရာ၊ ဘာလဲ အမာရွတ်လားဆရာ”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ထောင်ကလွတ်မှ ခုနာဖြစ်တာဘဲ၊ ညပြောတာကို အစကကျုပ်တောင် မယုံဘူး၊ နောက် ကိုအုန်းဘူး ယူလာတဲ့လက်ရာတွေနဲ့ ယှဉ်ကြည့်မှကျုပ်ယုံတယ်၊ ဒီတချက်ထဲနဲ့ တောင် ဘကြိုင်မဟုတ်ကြောင်းထင်ရှားနေပြီ”

ကိုအုန်းဘူးမှာ စိတ်ပျက်သောမျက်နှာနှင့် ပါးစပ်ကို ဟုလျက်ရှိနေလေသည်။

“ပြီးတော့ အချက်တချက်ရှိသေးတယ်ကိုအုန်းဘူး၊ ဘကြိုင်အရပ် ဘယ်လောက်မြင့်ပါ့မလဲ”

“ဒီအကောင်က အရပ် - တော်တော်ရှည်တဲ့ အကောင်ဘဲ၊ ၅ ပေ ၇ လက်မလောက် ရှိမယ် ထင်တယ်”

“၅ ပေ ၉ လက်မရှိတယ်ဗျ၊ သူ့ လက်ရာတွေတယ်ဆိုတဲ့မှန်နေရာကို အောက်သမံတလင်းကနေပြီး ကျုပ်တိုင်းကြည့်တော့ ၄ ပေတလက်မအမြင့်မှာတွေ့ရတယ်၊ အကယ်၍ မတော်တဆသွားပြီး လက်နဲ့

ထောက်မိတ်ထားအုံး၊ ဒီလောက် အရပ်မြင့်တဲ့လူတယောက်ဟာ အနည်းဆုံး ၅ ပေကျော်ကျော် လောက်မြင့်တဲ့နေရာကို ထောက်မိရမယ်၊ ဪ...ဒါထက် ဒီစာရွက်ကလေးကို ကျုပ်ခဏယူသွား ပါရစေဗျာ”

“ယူပါဆရာ၊ နို့ပေမဲ့ ရက်စွဲမပါဆိုတော့ အစရွာဘို့တော့ အခက်သားကလားဆရာရဲ့”

ဦးထင်ကျော်သည်ဦးဘိုးခိုင်စာပွဲပေါ်ရှိ မင်္ဂလာဒုံကဒ်ပြားအောက်မှရသော စာရွက်ကလေးကို အိတ်ထဲသို့ထည့်လိုက်ပြီးနောက် ထောင်ပုံစံစာရွက်ကိုပင် မှန်ဘီလူးဖြင့်အတန်ကြာကြည့်ရှုပြီးနောက် ပြန်၍ပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် ဦးထင်ကျော်လည်း ပြုတင်းတံခါးပေါက်များအနီး၌ ၎င်းပြုတင်း ပေါက်နှင့်ကပ်လျက်ရှိသော အပြင်ပန်းခြံ၌၎င်း ကြည့်ပြီးလျှင် ဦးအုန်းဘူးအား....

“ဪ...ဦးဘိုးခိုင်အမှုက တိုင်ချက်ကောပုသီးသေးသလား”

“အခုတော့မပါဘူးဆရာ၊ ဂတ်တဲမှာရှိတယ်၊ ဆရာလိုချင်လို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားပေးနိုင်ရင်တော့ ပုလိပ်သားတယောက်လွှတ်လိုက်စမ်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ဒီကအပြန်ကျွန်တော်ကူးပြီး ကလေးတယောက်အပို့ခိုင်းလိုက်ပါမယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် ဦးအုန်းဘူးကားနှင့်ပင် ပြန်ခဲ့ကြ၏။ နေ့လည်လောက်တွင် F.I.R ခေါ် ပဌမတိုင်တန်းချက်ကို ပုလိပ်သားကလေးတယောက်လာ၍ပေးသဖြင့် ကျွန်တော်လည်းဖတ်ကြည့်ရာ အမှုအဖြစ်အပျက်များမှာ သတင်းစာများထဲတွင်ပါသည်ထက် ပို၍မစုံလင်လှချေ။

“အမှုအဖြစ်အပျက်အတိုချုပ်မှာ ထိုည ၉ နာရီခွဲအချိန်လောက်၌ စစ်ကဲမောင်ထော်လေး လမ်းနေ ကုလားသူဌေးတဦးအိမ်တွင် စာရေးလုပ်နေသော မာမက်အိစ္စတ်ဆိုသူသည် ရုပ်ရှင်ပွဲမှပြန် လာ၍ ဦးဘိုးခိုင်တိုက်ရှေ့မှ အတန်ငယ်လွန်သည်နှင့်တပြိုင်နက် တိုက်အတွင်းမှ ‘ဒုန်း’ ကန်အသံကြီး တခုကိုကြားရကြောင်း၊ အသံကြောင့် မာမက်အိစ္စတ်သည် တိုက်ရှေ့သို့ ရောက်အောင်ပြန်၍ လှည့်လာသောအခါ တိုက်တွင်းမှဓာတ်မီးများ ရုတ်တရက်ငြိမ်းသွားသဖြင့် တစုံတရာမမြင်ရတော့ ကြောင်း၊ မာမက်အိစ္စတ်သည်မသင်္ကာ၍ထိုအကြောင်းကိုအရပ်လူကြီးအား သွားရောက်တိုင်တန်းရာ အရပ်လူကြီးသည်အရပ်ထဲမှ လူများကိုလူစု၍မီးအိမ်မီးခွက်များဖြင့်သွားရောက်ကြည့်ရှုကြရကြောင်း၊ ထိုအခါအိမ်တံခါးများမှာ အတွင်းက ပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အိမ်ဘေးပန်းခြံမှ လှည့်၍ ကြည့်ရှုကြရကြောင်း၊ မှန်ပြုတင်းပေါက်တခုပင်နေသည်ကိုတွေ့ရကြောင်း၊ ထိုအခါမှ ပြုတင်းပေါက် မှနေ၍ တိုက်တွင်းသို့ ဓာတ်မီးဖြင့်ထိုး၍ကြည့်ရှုရာ ဦးဘိုးခိုင်မှာ ၎င်းထိုင်နေကျ အလုပ်စားပွဲမှ ကုလားထိုင်အနီး ကြမ်းပေါ်တွင် ဦးခေါင်းနောက်စေ့၌ ဒဏ်ရာကြီးတခုနှင့် သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ ဦးဘိုးခိုင်မှာ ထိုတိုက်ခန်း၌ တယောက်တည်း နေခဲ့သည်မှာ တနှစ်ခန့်ရှိပြီ ဖြစ်၍ အလုပ်အကိုင်မယ်မယ်ရရမရှိဘဲ လူဆိုးသူဆိုးများနှင့်ပေါင်းသင်းဆက်ဆံသည်ဟူ၍သတင်းရှိသူ တယောက်ဖြစ်ကြောင်း”စသည်တို့ ဖြစ်လေသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲကိုတင်မောင်၊ သတင်းစာထဲပါတာနဲ့ တယ်မထူးဘူး၊ ဟုတ်စ”

“မထူးပါဘူးဗျာ”

“ဒီအမှုမှာ ဘကြိုင်မဟုတ်ကြောင်းတော့ သိရပြီ၊ နို့ပေမဲ့ လက်သယ်ပေါ်သည့်အထိ

လုပ်ပေးနိုင်မှ ဘကြိုင်အတွက် သာပြီးစိတ်ချရမှာမို့ ကျုပ်တော့ လိုက်လက်စနဲ့ ဆက်လိုက်နေရတာပါပေါ့”

“တကယ်လို့ လက်သယ်အစစ်ပေါ်ပြီတဲ့ဗျ၊ ဘကြိုင်ဆီက ခင်ဗျားဘာများ မျှော်လင့်စရာရှိလို့လဲ”

“ဒီလိုဆိုကိုတင်မောင်ရဲ့ ကျုပ်ဝါသနာကငွေရတာမရတာအပတ်ပြီးမဟုတ်တဲ့လူတယောက် ပြစ်မှုက ရှင်းရှင်းကြီးလွတ်သွားမယ်၊ မှန်တဲ့လူတယောက်ဟာသူကျူးလွန်တဲ့အပြစ်အတွက်ထိုက်သလို ခံရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကြေပုံတာဘဲ၊ လူဆိုးသူဆိုးတို့ရဲ့ ဘေးကို ကာကွယ်ဖို့ ပုလိပ်သာမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ကျုပ်တို့လိုမျိုးကြီးသားမှန်သမျှမှာ တာဝန်ရှိတယ်ဆိုတာ နားလည်ရမယ်ဗျ”

“ဒီဟာတော့ဟုတ်ပါတယ်၊ နို့....အစအနကလေးများကော မရသေးဘူးလား”

“အင်း....နီးပြီဆိုပါတော့ဗျ၊ ဪ... ဒါထက် ကိုတင်မောင် ဒီကနေ့ည ဂလုပ်မှာ (Tolerable David) “တိုလာရေးဘစ်(လ်) ဒေးဗစ်” ပြနေတယ်ဆိုပါလားဗျ၊ ဒီကားတော့ လက်လွှတ်လို့ မဖြစ်ဘူးဗျ၊ ကိုင်း....အဝတ်အစား လဲလေဗျ၊ ၃ နာရီခွဲ မှီပါသေးတယ်၊ အပျင်းလဲ ဖြေရင်း ဦးကျောက်လဲရှင်းရင်း ဆိုသလိုပေါ့”

*

*

*

ကျွန်တော်သည် အမှု၏ အကျိုးအကြောင်းကို တစုံတရာ ဆက်လက်၍ မသိရသေးသော်လည်း ထိုရက်များအတွင်း၌ ဦးထင်ကျော်မှာ နံနက် ဘလက်ရည်ကို ခပ်စောစောသောက်၍ အလုပ်သမား ဆင်းရဲသားကဲ့သို့ ဟောင်းနွမ်းသော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ခါ လွယ်အိတ်တလုံးဖြင့် နံနက်တိုင်း ထွက်သွားတတ်ခြင်း၊ ညနေ ၅ နာရီလောက်မှ ပြန်လာတတ်ခြင်း၊ တခါတရံလည်း ဥရောပ တိုက်သား များကဲ့သို့ သက္ကလပ် အကောင်းစား အဝတ်စုံများကို ဝတ်ပြီးလျှင် ကားတစီးဖြင့် ထွက်သွား တတ်ခြင်းများကို ထောက်သဖြင့် ဦးဘိုးခိုင်၏ အမှုကို ဆက်လက်စုံစမ်းလျက် ရှိကြောင်းသိရှိရ၏။

နောက် ၃-၄ ရက်ခန့် ကြာသောအခါ ကျွန်တော်သည် ညအလုပ်မှပြန်လာရာ ဦးအုန်းဘူးသည် ညှော်ခန်း၌ထိုင်ကာ ဦးထင်ကျော်နှင့် စကားပြောနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်လည်း ဦးအုန်းဘူးနှင့် ဦးထင်ကျော်တို့အား နှုတ်ဆက်၍ အခန်းတိုင်းသို့ ဝင်ပြီးလျှင် အဝတ်အစားလဲပြီးနောက် အပြင်ခန်းသို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့၏။ ဦးထင်ကျော်သည် ဦးအုန်းဘူးနှင့် စကားပြောလျက်ရှိရာမှ ကျွန်တော်ထွက်လာ သည်ကို မြင်သည်နှင့်....

“ဘယ်နှယ်လဲ ကိုတင်မောင်၊ ဒီအမှုမှာ တွေ့ရတဲ့ လက်ရာဟာ ဘကြိုင်လက်ရာ မဟုတ်တဲ့ အကြောင်း ကျုပ်ပြတာ ယုံပြီးမဟုတ်လား”

“ဘာပြုလို့လဲဗျ၊ ယုံတာပေါ့ အရှင်းကြီးဘဲ”

“နို့ပေမဲ့ သည်လောက်နဲ့ ဘကြိုင်မှာ ဒုက္ခ မအေးသေးဘူးဗျ၊ လူဆိုးတယောက်လဲ ဖြစ်ပြန် ထောင်ထဲက လက်ပုံစံနဲ့ မှန်ပြုတင်းပေါက်မှာတွေ့တဲ့ ပုံစံနဲ့ တထပ်ထဲလဲ တူပြန်ဆိုလေတော့ ကျုပ်ဘယ်လောက်ဘဲ သက်သေပြပြ ဘကြိုင်အပေါ်တော့ ပုလိပ်က လုံးလုံး ယန့်မကင်းသေးဘူး”

ဦးအုန်းဘူးသည် ဝန်ခံမျက်နှာမျိုးဖြင့် ကျွန်တော့အား တချက်မျှ လှည့်ကြည့်ပြီးနောက် ဦးခေါင်းကို ငုံ့လျက်ရှိလေ၏။

ထိုအခါ ဦးထင်ကျော်က ဆက်လက်၍....

“ဒါနဲ့ လက်သယ်အမှန်ပေါ်အောင်လိုက်လက်စနဲ့ဆက်ပြီးလိုက်နေရပြန်တာဘဲဗျ၊ သို့သော် တခုတော့ရှိတယ်၊ ဒီအမှုတကယ်လို့ လက်သယ်ပေါ်အုံး ကျုပ် အစွမ်းသတ္တိကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ ကံအားလျော်စွာ အဆင်သင့်လို့ ဖြစ်ရတယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ ယူဆမယ်ဆိုရင် ယူဆနိုင်တဲ့ အချက်တွေ ရှိတယ်ဗျ”

“မဟုတ်တာဆရာ ကျွန်တော်က ဘကြိုင်ကိုထင်လို့ ဆရာက မဟုတ်နိုင်ကြောင်း ရှင်းပြတော့ ကျွန်တော်လဲ ဆရာ့ကို လွန်ဆန်ပြီး ရွှေမတိုးသာ နောက်မဆုတ်ဝံ့ ဖြစ်နေတဲ့ အမှုဘဲ ဆရာရဲ့၊ ဒီလို ဆရာ့အပေါ်မှာ ဘယ်ထင်ဝံ့ပါ့မလဲဆရာ”

ထိုအခါ ဦးထင်ကျော်သည် စာရွက်အဖြူကလေးတရွက်ကို ဆွဲယူပြီးလျှင်၊ ခဲတံတချောင်းဖြင့် တစုံတရာ ရေးခြစ်ပြီးနောက်....

“အမှုတခုလုံးဟောဒီအပေါ်မှာ တည်နေတယ် ကိုအုန်းဘူး”

ဟု စာရွက်ကလေးကို ကိုအုန်းဘူးနှင့် ကျွန်တော် ထိုင်နေသောဘက်သို့ ထိုးပေးလိုက်ရာ စာရွက်ပေါ်တွင် “D” “ဒီ” စာလုံးတလုံးရေးခြစ်ထားသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် စလုံးပင် ပါစပ်မှ တပြိုင်တည်း “ဒီ” ဟူ၍ ရေရွတ်လိုက်မိကြ၏။

“ဘယ်နှယ်လဲဆရာ ကျွန်တော်ဖြင့် မရှင်းသေးပါဘူး”

“ရှင်းပြော စေချင်သလား”

“ဘယ်နှယ်ပြောပါလိမ့်ဆရာရယ်၊ ဒီအမှု လိုက်နေတာဘဲ၊ ဘကြိုင်မဟုတ်တောင် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတာ သိရမှ ကျွန်တော်တို့မှာ တာဝန်အေးတော့မယ်ပေါ့ ခင်ဗျာ”

“အင်း....ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင် ပြောကောင်း ပြောပါလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်တို့ ကြည့်သေးတာပေါ့၊ ဟော....တံခါးခေါက်သံကြားတယ်ဗျ၊ ကျုပ်လူလား မပြောတတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ အခန်းထဲ ခဏ ဝင်နေကြဗျာ၊ ခင်ဗျားမှာ သေနတ်ပါတယ် မဟုတ်လား”

“ပါပါတယ်ဆရာ”

“အသင့်ထားဗျ”

ဦးထင်ကျော်သည် ကိုယ်တိုင်ထ၍ ထံခါးကို ဖွင့်ပေးရာ အသက် ၄၀ ခန့်ရှိ ဘောင်းဘီဝတ် ဂင်တို ကုလားကပြားနှင့် တူသော သူတယောက်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေသည်။

ထိုအချိန်၌ အခန်းထဲတွင် အတန်ငယ် မှောင်စပြုဖြစ်၍ ဦးထင်ကျော်သည် ဓာတ်မီးကို ဖွင့်လိုက်ပြီးလျှင် ညွှန်ခန်းရှိ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ အလုပ်စားပွဲ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပြောင်း၍ ထိုင်လိုက်၏။

ဦးထင်ကျော်သည် ကုလားကပြားအား အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်နှုတ်ဆက်ပြောဆိုလေရာ ကုလားကလည်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့်ပင် နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ၎င်း အိတ်ထဲမှ ကဒ်ပြားကလေးတချပ် ထုတ်၍ ပေးသည်ကို မြင်ရလေသည်။ ဦးအုန်းဘူးသည် ခန်းဆီးလိုက်ကာကြားမှ သေနတ်နှင့် ချိန်ရွယ်လျက် အဆင်သင့်ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်လည်း ၎င်း၏နောက်မှ ဦးထင်ကျော်၏ဟန်တိန်ဒုတ်ကိုကိုင်ကာ စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိလေ၏။

ကျော်။ ။ “မိတ်ဆွေနဲ့တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒီလိုကိုယ်တိုင် လိုက်လာတာကိုလဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျုပ်က သတင်းစာ အယ်ဒီတာဆိုတော့ ဘလောက်ဆရာတွေနဲ့ မိတ်ဆွေ ချည်းပါဘဲ”

“ကျုပ်တို့က ကုလားဆိုတော့ မှန်တာပြောရမယ်ဆိုရင် ဗမာ သတင်းစာတိုက်က အလုပ်တွေကို တယ်ပြီး မရဘူးခင်ဗျာ”

“တိုက်ဖွင့်တာ မကြာသေးဘူးမှတ်တယ်”

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ (၆) လလောက် ရှိပါအုံးမယ်”

“ဒီလိုဗျ ‘မစွတာဒေးဗစ်’ရဲ့၊ ကျုပ် အခု လုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်က သတင်းစာတိုက်နဲ့တော့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ကျုပ် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွက် သုံးဘို့ပါ”

“ခင်ဗျား အလိုရှိတဲ့ ဘလောက်သာပြောပါလေ၊ ကျုပ် အကောင်းဆုံး လုပ်ပေးပါမယ်၊ ဘာပုံစံ လုပ်ချင်တာလဲ”

“ကျုပ် လက်ငါးချောင်းရာ ပုံစံကို လုပ်ချင်”

“ဟင်....တယ်လဲ ဆန်းတဲ့ လူဘဲ”

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိစ္စလို့ ပြောတာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီလေ၊ လုပ်ပေးရတာပေါ့၊ နို့ ပေမယ်၊ ခင်ဗျားလက်ရာကို မင်နဲ့ ရိုက်ယူဘို့က ရှိသေးတယ်”

“ဪ...ကျွန်တော် မှာ လက်ပုံစံ ရိုက်တဲ့ ကိရိယာကလေးတော့ ရှိတယ်၊ တောကို ငွေကလေး ဘာကလေး ပေးချေတဲ့ အခါ အော်ဒီမန် စာချုပ်ပေါ်မှာ ရိုက်တာမျိုးလေ၊ ဒါနဲ့ ဖြစ်ပါ့မလား”

ဦးထင်ကျော်သည် ၃-၄ လက်မရှိ မှန်ချပ်ကလေးတချပ်နှင့် မင်ဗူးမင်လုံး ထည့်သော သေတ္တာ ကလေးကို ထုတ်၍ ပြ၏။

“တော်ရောပေါ့ဗျ၊ ဒီလောက်ဆိုရင်ရပါတယ်၊ စက္ကူဖြူတချပ်သာပေးတော့”

ဦးထင်ကျော်လည်း စက္ကူတချပ်ကို အဆွဲအတွင်းမှ ထုတ်ပေးလေရာ ဒေးဗစ်ဆိုသူသည် မင်ဗူးမှမင်ကိုမှန်ပေါ်၌ အနည်းငယ်တင်၍ ဒလှို မ်တုံးဖြင့်ဖြေးညှင်းစွာလှို မ်ပြီးနောက် ဦးထင်ကျော်၏ လက် ၄ ချောင်းကိုကျင်လည်စွာဆုပ်ယူပြီးလျှင်တချောင်းစီလှို မ်ယူလေ၏။ ထို့နောက်မလက်မရာကို နှိပ်ယူ၏။

“အလကားပင်ပန်းအောင်ဗျာ၊ လက် ၅ ချောင်းရှိတာ ၅ ချောင်းစလုံး တခါထဲ လိုမ့်ပေါ့ဗျ”

“မိတ်ဆွေက သတင်းစာဆရာဆိုပြီးဒီဘက်မှာမကျွမ်းကျင်သေးပါဘူး၊ လက် ၅ ချောင်းစလုံး တခါထဲလိုမ့်ယူရင် ခင်ဗျားလက်မရာကဗွေကို ဘယ်ရနိုင်မလဲဗျ၊ ခင်ဗျားလက်ကို စက္ကူပေါ်မှာ တည့်တည့်ချပြီး သေသေချာချာကြည့်စမ်း၊ လက်ချောင်းကလေး ၄ ချောင်းက အောက်ကို တည့်တည့်ကျပြီး စက္ကူနဲ့ကပ်နေတယ်၊ လက်မကစောင်းပြီး ဒေါင်လိုက်နေတယ်၊ လုပ်ကြည့်စမ်း၊ ကျုပ်ပြောတာမဟုတ်ဘူးလား”

ဦးထင်ကျော်သည် ပြောသည့်အတိုင်းစမ်းသပ်ပြုလုပ်ပြီးနောက်....

“ဟုတ်တယ်ဗျို....ခင်ဗျားပြောမယ်ဆိုလဲပြောစရာဘဲ၊ ကျုပ်ဖြင့် ခင်ဗျားပြမှသေသေချာချာ ကြည့်မိတယ်”

“ဘလောက်က လိုင်းဘလောက် ရိုးရိုးခဲပုံနော်....”

“မဟုတ်ဘူး....ရော်ဘာပုံလိုချင်တယ်”

“ဟင်”

“မဟင်နဲ့လေ၊ ဦးဘိုးခိုင်တိုက်က မှန်ပေါ်မှာ ထင်နေတာလဲ ရော်ဘာဘဲမဟုတ်လား”

“အား....ဘာပြောတယ်ဗျ၊ ဒါဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

ဒေးဗစ်ဆိုသူကလားကပြားသည် ထိုစကားကို ကြားသည်နှင့်တပြိုင်နက် သေနတ်ထိမှန်ဘိ သကဲ့သို့ နေရာမှထ၍ခုန်လိုက်ပြီးလျှင် ခါးကြားထဲတွင် ဝှက်၍ ဆောင်လာသော ဓားမြောင်နှင့် ဦးထင်ကျော်အား ရွှေတည်တည့်မှနေ၍ထိုးလိုက်လေ၏။ သို့သော် ဦးထင်ကျော်၏ လက်များကား စားပွဲပေါ်မှမျဉ်းလုံးကိုအသင့်ကိုင်ပြီးဖြစ်နေသဖြင့် ဒေးဗစ်၏ညာဘက်လက်ကောက်ဝတ်ကိုဆတ်ကနဲ ချလိုက်ရာ ဓားမြောင်မှာ အတော်ဝေးဝေး လွင့်စင်ထွက်သွားလေသည်။

ထိုခဏ၌ ဦးအုန်းဘူးသည် အခန်းတွင်းမှတဟုန်ထိုးပြီးထွက်သွား၍ ဒေးဗစ်၏ဦးခေါင်းကို သေနတ်ရိုးဖြင့် တချက်ဆောင်လိုက်ရာ ဒေးဗစ်မှာကြမ်းပေါ်သို့ မူးမေ့ လဲကျသွားပြီးနောက် သတိပြန်၍ရလာသည်နှင့်တပြိုင်နက်လက်ထိပ်ခတ်ပြီးဖြစ်နေလေသည်။

ဒေးဗစ်ကား....

“ခွေးမသားတွေ၊ ခွေးမျိုးတွေ၊ ငါ့ထောင်ဖမ်းတယ်”

စသည်ဖြင့်တတွတ်တွတ်ရေရွတ်လျက်ရှိလေ၏။

ထိုအခါမှ ဦးထင်ကျော်မှာ ဆေးတံသောက်ခွင့်ရသဖြင့် ဆေးတံအတွင်းသို့ဆေးထည့်ရင်း....

“ဘယ်နှယ်လဲမစ္စတာဒေးဗစ်၊ အလကားအမောခံပြီး ရုန်းမနေပါနဲ့ တော့လေ၊ဦးဘိုးခိုင်နဲ့ ခင်ဗျားဘယ်လိုအဆက်အသွယ်ရှိတယ်ဆိုတာသာ ပြောစမ်းပါအုံး၊ ခင်ဗျားမပြောရင် ကျုပ် ပြောရလိမ့်မယ်၊ မှားတာရှိရင်ခင်ဗျားကုထောက်ပေး”

ဗစ်။ ။ “မလိုပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကိုတောင် လှည့်ပတ်ပြီး ထောင်ဖမ်းနိုင်တဲ့လူကို ကျွန်တော်လိမ်ပြောလို့လဲအပိုပါဘဲ၊ အထူးတလည်မပြောပါဘူးခင်ဗျာ၊ ဒီလူကြီးက လူဆိုးတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး အပေါင်ခံစရာရှိခံပြီး လူဆိုးတွေအပေါ်မှာ ခေါင်းပုံဖြတ်နေတဲ့ လူတယောက်ပေါ့ဗျ”

နို့ပေမဲ့ခေါင်းပုံဖြတ်တာကအရေးမကြီးဘူး၊ တချို့ခိုးရာပါပစ္စည်းတွေဘာတွေ ပုလိပ်နဲ့ပေါင်းပြီး သူက ဖျောက်ဖျက်ချင်ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်သေးတယ်၊ ဒီဟာထားအံ့၊ တခါတလေ ပုလိပ်ကို လက်တို့ပြီး ပစ္စည်းကို လုံးလုံး သူက ဘုံးချင်သေးတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့မှာ တခါတခါ ပစ္စည်း ကလေးများ အချောင်ရလို့ သူနဲ့ပေါင်းပြီး ထုတ်တဲ့အခါမှာ ဒီလိုကလိမ်ကျတာတွေ တွေ့ရတော့ လူမိုက်တွေက ချောင်းနေတာကြာပြီကော ခင်ဗျာ၊ အဲဒီအထဲမှာ ကျွန်တော်လဲ တယောက် အပါ အဝင်ပေါ့၊ ဒါကြောင့် အဲဒီနေ့ကတော့ သူ့အိမ်က အစေခံနဲ့ မယားကြီး ခရီးထွက်သွားတဲ့ အကြောင်း သိလေတော့ ကျွန်တော်လဲ ညကို လာမဲ့အကြောင်း ချိန်းလိုက်တာကို ခင်ဗျ”

“စာကလေးတစောင် အပို့လွှတ်လိုက်ပြီး ချိန်းလိုက်တယ် ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျား၊ နို့ပေမဲ့ ကျွန်တော် သတ်ဘို့မရည်ရွယ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ လက်လွန် သွားတာပါ၊ သတ်ဘို့ ရည်ရွယ်ရင် အိမ်ကထဲက ဓားမြှောင် ယူလာခဲ့မှာပေါ့၊ အခုတော့ အခန်းထောင့် တခုမှာတွေ့ရတဲ့ တုတ်နဲ့ ကောက်ချလိုက်တာ လက်စသတ်တော့ တုတ်က သံတူရှင်း ဖြစ်နေတာကိုး ခင်ဗျာ”

“အင်း...ဒီအချက်တခုတော့ ခင်ဗျားအမှုမှာ အထောက်အပံ့ ရပါလိမ့်မယ်၊ ကိုအုန်းဘူး ကလဲ ဖြောင့်ချက်ပေးနေတဲ့ တရားခံတယောက်ကို ထောက်ထောက်ညှာညှာ လုပ်လိုက်ပါဗျာ”

ဘူး။ ။ “ကောင်းပါပြီဆရာ”

“ဪ...ပြီးတော့ မှန်ချပ်ကို ပွတ်ပြီး ရာဘာဘလောက်နဲ့ လိုမ့်တာကကော”

“ဒါကတော့ ဟိုအကောင်ကို ဂျောက်ချချင်လို့ ခင်ဗျ”

“နေပါအုံး ဘကြိုင်က ခင်ဗျားနဲ့ အင်းစိန်ထောင်မှာ အတူနေခဲ့ဘူးတယ် မဟုတ်လား”

“ဆရာက ဒါတွေတောင် သိနေမှကိုး”

“ဒီဟာတင်ဘယ်ကမလဲဗျ၊ ဘကြိုင် ထောင်က ထွက်ခါနီး ခင်ဗျားက ‘တန္ဓေ’ အဖြစ်နဲ့ လက်ပုံစံတွေ ယူတာထိအောင် ကျုပ်သိတာပေါ့၊ ထောင်ပုံစံစာရွက်မှာ လက်ပုံစံအောက်က ဒေးဗစ်လို့ လက်မှတ်ထိုးထားတာ ကျုပ် အတွေ့သားဘဲ”

“သည့်လောက်ထိအောင် ဆရာက သိနေမှဘဲ ကျွန်တော် ပြောစရာ လိုသေးသလားဆရာ”

“ပြောသာ ပြောပါလေ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ဒီအကောင် အဆက်ကတော့ တခြားမဟုတ်ဘူး ဆရာရေ၊ မိန်းမမှု၊ မိန်းမမှု ဘယ်နှယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့ မိန်းမကိုလဲ ကျွန်တော် ထောင်ထဲနေတုန်း ခိုးယူသေး၊ ကျွန်တော် ထောင်ကျတော့လဲ ထောင်ထဲမှာ ကျန်တော့ကို နှိပ်စက်သေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီအကောင်တော့ ထောင်ကထွက်ရင် လက်စားချေမယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော့်နိုင်တဲ့ အတတ်နဲ့ ထောင်ပြီး ဖမ်းတာဘဲ ခင်ဗျာ ရှင်းပါတယ်”

“နို့ပေမဲ့ အခုတင်က ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း လက်ရာထင်နေတာက လက်မရာဟာ တူတူကြီး ကျနေလို့ပေါ့ဗျ၊ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ လက် ၅ ချောင်းစလုံး ပြိုင်တူ ကိုင်မိသလို လက်မ ရာဟာ ခပ်စောင်းစောင်း ထင်နေရင် ကျုပ်တောင် တော်တော် စဉ်းစားဘို့ ကြပ်သား”

ထိုအခါ ကိုအုန်းဘူးသည် ဆေးပြင်းလိပ်တလိပ်ကို ညှိ၍ သောက်ပြီးနောက်....

“ဪ...ဒါထက် စောစောက ဆရာရေးပြတဲ့ ‘ဒီ’အဓိပ္ပာယ်ကလေး ရှင်းပါအုံး”

“ရှင်းစရာ လိုမယ် မထင်ပါဘူးဗျာ၊ဟောဒီမှာ ထောင်ပုံစံစာရွက်ကို ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံ၊ ဟောဒါက ဦးဘိုးခိုင် စားပွဲက မင်နှိပ် ကြားထဲက တွေ့ရတဲ့စာ၊ အောက်က လက်မှတ်နေရာမှာ ‘ဒီ’လို့ ရေးထားတယ် မဟုတ်လား၊ သည်တော့ ‘ဒီ’အက္ခရာမှာ စာလုံး ဆွဲပုံရေးပုံချင်းကြည့်စမ်း၊ လကျော ဘက်က အတွင်းမှာ အပေါ်နားရောက်တော့ ခပ်သိမ်သိမ်ကလေး ဖြစ်သွားပုံ လက်ဝဲဘက် အပေါ် ကော့ပြီး အမြီးအပြင်ထွက်သွားပုံချင်း မတူဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်ဆရာရေ၊ တူတယ်၊ ကျွန်တော်လဲ အခု ဆရာပြောမှသတိထားကြည့်မိတယ်”

“ကံများဟာ တိုက်ဆိုင်ချင်တော့လဲ ဖြစ်လာပြန်တာပေါ့ ကိုအုန်းဘူးရယ်”

“ကိုင်း.....ကျွန်တော် ကို အခွင့်ပြုပါအုံး ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဝတ္တရုံးအတိုင်း ဒီအကောင်ကို ဌာနာကို ပို့လိုက်ပါရစေအုံး”

ဦးအုန်းဘူးနောက်သို့ လိုက်ပါသွားခါနီး၌ ဒေးဗစ်သည် ဦးထင်ကျော်အား အကြိမ်ကြိမ် ဦးညွှတ်၍ ဆလံပေးပြီးနောက်....

“စုံထောက်မင်းလို သဘောထားကြီးတဲ့ လူတော့ ကျွန်တော် မတွေ့ဘူးပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အခုလို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်မိတာ ဝမ်းနည်းပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဆလံပေးပြီး အများကြီး တောင်းပန်ပါတယ်”

“အို.....ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျုပ် သည်းခံနိုင်ပါတယ်၊ လူဆိုတာ ပြုံးကနဲ အံ့အားသင့်သွားတဲ့ အခါ လုပ်မိတာပေါ့၊ ခင်ဗျားလုပ်တော့ ကျုပ်က တတ်နိုင်သမျှ ကိုယ်ကိုယ်ကို ကာ ကွယ် လိုက်ရတာပေါ့၊ ဒီဟာအရေးမကြီးပါဘူး။ ဪ...ဒါထက် တခုမေးရအုံးမယ်၊လက်ပုံစံစာရွက်ကို ထောင်ထဲက ဘယ်လိုများ ထုတ်ယူခဲ့သလဲ”

“စာရွက်ကို ယူခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူခဲ့တာပါ၊ အဆင်သင့်ချင်တော့ ထောင်မှူးသားကလေးက ဓာတ်ပုံရိုက် အင်မတန်ဝါသနာပါတာကိုး ခင်ဗျာ၊ ထောင်မှူး ကကော ကျွန်တော် ကို အတော်ခင်လေတော့ သူ့သားကလေးကို ဓာတ်ပုံအရိုက်သင်ပေးဘို့၊ ဓာတ်ပုံအကူး သင်ပေးဘို့ ပြောထားတော့ ဒီလက်ပုံစံစာရွက်ကို အမှတ်တမဲ့ရိုက်ယူဘို့ ကျွန်တော် မှာ အတော် ချောင်တာပေါ့”

“ကိုင်း.....ကိုအုန်းဘူး၊ ခင်ဗျားလူ ခေါ်သွားနိုင်ပါပြီခင်ဗျာ”

*

*

*

အင်စပိတ်တော် ဦးအုန်းဘူးသည် ဒေးဗစ်အား မြင်းရထား တစီးဖြင့် ပုဇွန်တောင် ဌာနသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

အိမ်၌ လူရှင်းသွားသောအခါ ကျွန်တော်က ဦးထင်ကျော်အား....

“ကျွန်တော် နားမရှင်းတာ တခု ကျန်သေးတယ်ဗျာ”

“ဘာများလဲ ကိုတင်မောင်ရဲ့”

“ဒီ”ဆိုတဲ့ စာလုံးကို မြင်ရုံနဲ့ ကုလားတယောက် ရေးတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်လုပ် ပြောနိုင်သလဲ”

“ဟာ.... ဒါက အစတော့ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲဗျ၊ နို့ပေမဲ့ ကျုပ်တချက်ရိပ်မိသွားတာက ဦးဘိုးခိုင်ဆီကို သူရေးတဲ့ စာထဲက စာသားထဲမှာ နောက်ဆုံးက ‘ဆလံပေးပါတယ်’ ဆိုတဲ့ စကား လုံးဟာ အများအားဖြင့် ကုလားများသာ သုံးတတ်တဲ့ စကားဗျ၊ ကျုပ်တို့ ဗမာရေးရင် ဒီစကားကို သုံးခဲသားဘဲ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ဒီအချက်ကို ခင်ဗျား ပြောမှဘဲ၊ ကျွန်တော် သတိပြုမိတယ်”

“ဒီ အချက်ကလေး တခုက အတော် အရာရောက်တယ်ဗျ၊ ပြီးတော့လဲ ဦးဘိုးခိုင်ဆီကို အချောင်ရလာလို့ ပစ္စည်းတွေ လာပြီး ရောင်းချ ထုခဲ့ကြတဲ့လူတွေဟာ အများအားဖြင့် ကုလားတွေ ဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် သူနေတာကြည့်ပါလား၊ တကဲ့ကုလားတွေ တောထဲ စစ်ကဲမောင်ထော်လေးလမ်း လာနေတာ”

“ခင်ဗျား တွေးပုံ ဆပုံ သိပ်နေရာ ကျတာဘဲဗျ၊ နို့ပေမဲ့....”

“ဆိုစမ်းပါအုံး ကိုတင်မောင်”

“အဟမ်း....ခင်ဗျားဟာ မင်နှိပ်ကြားထဲက စက္ကူကလေး တွေရလို့သာ ဒီအမှု ပေါ်ခဲ့တာ၊ စက္ကူကလေးသာ မတွေ့ရရင် ခင်ဗျား ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဒီ အခြေအနေရောက်အောင် စုံစမ်းနိုင်မယ် မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဖြင့် ကံကိုသာ ယုံကြည်ချင်တော့တယ်”

“တယ်ကောင်း....ကိုတင်မောင်၊ ဒါကြောင့် ဒီ အမှု မှာ လက် သယ် အစစ်အမှန် ပေါ်လာတောင် ကျုပ်စုံထောက်လို့ရတာကနဲနဲ့ရယ်၊ ကံအားလျော်စွာ ဒီစာရွက်ကိုရလို့သာ အမှု ပေါ်ရတယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ယူဆနိုင်တဲ့အချက်တွေရှိတယ်လို့ ကျုပ်အစကမပြောဘူးလား”

“ဒီလိုလဲ ကျွန်တော်မဆိုလိုပါဘူးဗျာ”

ဒေးဗစ်၏အမှုကို ရုံးသို့တင်၍ စစ်ဆေးရာ တသက်တကျွန်း အပြစ်ပေးလိုက်၏။ တလခန့် ကြာသောအခါ တနေ့သော ညနေစောင်း၌ ဦးထင်ကျော်သည် သေသပ်စွာ ထုပ်၍ထားသော အထုပ်ကလေးတထုပ်ကိုဖွင့်၍ အတွင်းမှကတ္တီပါအိတ်ဖြင့် ထည့်၍ထားသော ဆေးတံတချောင်းကို ကျွန်တော် အားပြလေ၏။ ဆေးတံမှာ ‘ဒန်းဟစ်(လ်)’ ခေါ် အကောင်းစား ဆေးတံမျိုးဖြစ်၍ ထိုအခါကပင် အနည်းဆုံး ၂၅ ကျပ်တန်သည့်ပြင် ရွှေကွပ်၍လည်း ထားသေး၏။

ဦးထင်ကျော်သည် ဆေးတံကိုကိုင်ကာ အလွန်သဘောကျသည့်ဟန်ဖြင့်အရိပ်တကြည့်ကြည့် ရှိနေပြီးနောက်....

www.burmeseclassic.com

“ကိုတင်မောင်ရေ၊ လောကမှာ ကျေးဇူးတရားကို မသိတတ်တဲ့လူတွေ များတယ်ဆိုတာလဲ ဟုတ်ကဲ့၊ နို့ပေမဲ့ ဒီအထဲက ကျေးဇူးသိတတ်တဲ့လူတွေလဲရှိပါသေးတယ်ဗျာ”

“ခင်ဗျားက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ တယ်ကောင်းတဲ့ဆေးတံဗျာ၊ အမျိုးအစားကလဲကောင်း၊ ဒီကလဲခင်ဗျာအကြိုက်ဘဲဗျ၊ နေပါအုံး ဘယ်သူကပေးလိုက်တဲ့ လက်ဆောင်လဲဗျ”

“ဘကြိုင်ပေါ့ဗျာ၊ အခုတလော အမှုတခုနဲ့ ရှောင်နေရပြန်ပြီဆိုဘဲဗျ၊ တယ်လဲရှုပ်တဲ့ အကောင်ဘဲဗျာ။ နို့ပေမယ်၊ ဒီအကောင်က ကျေးဇူးတရားတွေ အတော်သိတဲ့အကောင်၊ အခုတလော ဘယ်များစက်ကျနေသလဲ မပြောတတ်ပါဘူး၊ သူ့လိပ်စာ မပါဘူးဗျ၊ လူကြုန်း၊ ဒီဆေးတံကိုအပို့လွှတ်လိုက်တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျေးဇူးသိတတ်တယ်ဆိုရမှာပေါ့၊ ဪ...ဒါထက် အဲဒီအမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားအပေါ်မှာ ကျွန်တော်စကားတခွန်းလွန်သွားမိတာတောင်းပန်ရအုံးမယ်”

“ဘာများခင်ဗျားက လွန်မိလို့လဲဗျ၊ ကျုပ်ဖြင့်သတိတောင်မရပါဘူးဗျာ”

“ဒေးဗစ်ကိုဒမီးစဉ်အခါတုန်းက ဒီအမှုပေါ်ခဲ့တာဦးဘိုးခိုင်ဆီကို သူရေးတဲ့စက္ကူရွက်ကလေး တွေ့လို့ ကံကောင်းထောက်မပြီး အမှုပေါ်ရတယ်လို့ ကျွန်တော်ပြောမိတယ်မဟုတ်လား”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ဒါစကားလွန်တာမှမဟုတ်ဘဲ၊ တောင်းပန်ဘို့မလိုပါဘူး”

“ခင်ဗျားကမလိုဘူးထင်ပေမဲ့ ကျွန်တော်က လိုတယ်ထင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို တောင်းပန်တဲ့အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်နဲ့ ဒီကနေ့ညဆံ့ခင်းမှာ ညစာကျွေးဘို့ တာဝန်ယူပါတယ်၊ ဒီကနေ့ကျွန်တော်လခထုတ်လာတယ်ဗျ”

(ဆေးတံကြီးကိုခဲရင်း ပြုံးပြုံးကြီးတပ်လျက်)

“ဒီလိုဆိုလဲ လာလေ...အခုသွားကြစို့လား”

